

TÁRHAZ

IV. évfolyam 2. szám – 2006. nyár

Téma: GYÜLEKEZET ÉS EVANGÉLIZÁCIÓ

- Charles T. Crabtree** **A lélekmentő gyülekezet titka** 1
A lélekmentés lehetősége sok hívőt teljesen hidegen hagy – szolgálattevőket és gyülekezeti tagokat egyaránt. Akik nem is akarnak lelkeket nyerni, vajon mennyire járnak szorosan a Mester nyomdokaiban?
- Bill Bright** **Pünkösdi prioritások Interjú John Lindellel** 4
John Lindellt, az Assemblies of God pünkösdi felekezet múlt évtizedben legdinamikusabban növekvő gyülekezetének vezető pásztorát Thomas E. Trask, a közösség elnöke látogatta meg, hogy megvitassák, melyek számára a prioritást élvező alapelvek.
- Randy Hurst** **Missziós lelkületű vezetők a gyülekezet élén** 9
Betölteni a Nagy Misszióparancsot - nincs az Egyháznak még egy ehhez fogható horderejű feladata. Éppen ezért elsődleges figyelmet érdemel, hogy gyülekezeteink élén olyan vezetőség álljon, amely helyes szemléleténél fogva előbbre viheti az evangélizáció ügyét.
- Stanley M. Horton** **Az evangélista pásztor** 11
Milyen eszközök állnak a pásztor rendelkezésére ahhoz, hogy gyülekezetét a misszióban is vezesse? Erre kapunk néhány javaslatot a cikkből.
- William P. Farley** **Etika és szolgálat Interjú H. B. Loddonnal** 14
Olyan korban élünk, amikor az etikus viselkedést nem sokra becsülik. Egyetlen csoport van, ahol etikátlan viselkedésnek sohasem szabadna felütnie a fejét - éspedig a keresztyén szolgálattevők körében.
- Sobhi Malek** **Szótanulmány: Felépítem az egyházamat!** 20
Jézus nem kőből, fából és téglából készült épületre gondolt, amikor azt mondta, hogy fel fogja építeni egyházát. Emberek közösségéről beszélt, akik majdan hozzá tartoznak.
- Sobhi Malek** **John Bunyan: a hűséges bedfordi üstfoltozó** 23
Ki volt John Bunyan, és mit tanulhatunk meg az életéből? Legnagyobb hatású művét, A zarándok útját több nyelvre fordították le, mint bármely más könyvet a világon, kivéve a Bibliát.
- Sobhi Malek** **Tapintatos üzenet** 26
Isten Igéjének tanulmányozása és személyes tapasztalatai megtanítottak a szerzőt arra, hogyan juttassa el erővel és tapintattal az Isten szeretetéről szóló üzenetet a muzulmánokhoz.

A SZERKESZTŐ ASZTALÁRÓL

ADDIG ÉL AZ EGYHÁZ, AMÍG EVANGELIZÁL

Az Egyházat Krisztus hívta el és Ő bízta meg szolgálattal. E hármasszolgálat elsődlegesen Isten felé irányul, másodsorban az egyházban élő szentek felé, harmadsorban az egyházon kívül élő világ felé. Az egészséges keresztény élethez mindhárom szolgálattal szükséges, nem hagyható ki egyik elem sem, Az Egyháznak a világ felé irányuló szolgálata az evangelizáció, amelyet minden keresztény a saját történelmi körében és társadalmi kultúrájában végez.

Jézus Krisztus utolsó földi parancsa feladatot ad, felhatalmaz és felszabadít az evangélium meghirdetésére: „Menjetek el tehát, tegyetek tanítványt minden népet,...” (Máté 28:19), hiszen Isten „azt akarja, hogy minden ember üdvözljön, és eljusson az igazság megismerésére.” (1 Timóteus 2:4). A XXI. századi Egyház sem tud a jézusitól eltérő utat találni, hiszen „a szolga nem nagyobb az uránál, sem a küldött nem nagyobb annál, aki elküldte. Mert példát adtam nektek, hogy amint én tettem ..., ti is úgy tegyetek.” (János 13:16 és 15)

Az evangélium meghirdetésének nagyon sokféle módja van, s ezen sokféleségben megmutatkozik az „Isten sokféle bölcsessége” (Efézus 3:10) A sokféleség azonban veszélyeket is rejt magában, mégpedig a hezitálás, a halogatás és végül az engedetlenség veszélyét. Túl sok manapság a vita arról, hogyan és hogyan ne, mikor és mikor ne, ki és ki ne, hol és hol ne evangelizáljunk, de az eredmények azt mutatják, hogy a földgömbnek ezen a részén az Egyház gyakorlatilag alig evangelizál. Márpedig az evangelizáció az Egyház szaporító tevékenysége, az evangélium az Isten magja, az emberek az Isten szántóföldje, az evangelizátorok pedig az Isten magvető munkásai. Ha tehát minden egyes hívő a maga nemzedékében, a maga környezetében és a maga kultúrájában képviseli, megéli és meghirdeti az evangéliumot, akkor különösebb „gyülekezeti trükkök” nélkül az Úr igéje növekszik és terjed, s emiatt sok ember megtér, csatlakozik a gyülekezethez, ahol megtanulja mindazt, amit Krisztus parancsolt neki.

A Tárház magazin jelen számát azzal a reménnyel és vágyal ajánlom a kedves Olvasó figyelmébe, hogy az értékes írások olvasása gerjessze fel az Egyház Feje iránti szeretetet, és a Tőle kapott friss tűz éljen tovább és növekedjen az engedelmes cselekedeteiben!

Szolgatársi szeretettel:

D.Nagy Tamás, lelkipásztor
(EPK Kármel Gyülekezet, Pécel)

TÁRHÁZ

Negyedévente megjelenő teológiai magazin az EVANGÉLIUMI PÜNKÖSDI KÖZÖSSÉG
a LIFE PUBLISHERS INTERNATIONAL és az ASSEMBLIES OF GOD, USA gondozásában.

Kiadványunk az amerikai „Enrichment” c. magazin kivonatolt fordítása; a cikkeket és az illusztrációkat a Kiadó előzetes hozzájárulásával adjuk közre.

1143 Budapest, Gizella u. 37.

Szerkesztőbizottság: Fábian Attila (EPK); Bill L. Williams (LIFE Publishers képviseletében); Rick Wislocky (Assemblies of God képviseletében)

© 2005 Assemblies of God, USA

Magyar kiadás © Evangéliumi Pünkösdi Közösség

Magyar szöveg: Gulyás Melinda, Makovei Róbert

Ha másképp nem jelöltük, a bibliai idézetek a Magyar Bibliatársulat protestáns bibliafordításából (1993) származnak.

A lélekmentő gyülekezet titka

Charles T.
Crabtree

A KÉT KÖZPONT PÉLDÁZATA

A Missouribeli Springfield tetszetős, az Ozark hegységtől körülölelt amerikai város, amely számos nagyvállalatnak és vallási szervezetnek ad otthont. Springfield a székhelye többek között az Assemblies of God pünkösdi közösségnek és a sportfelszerelések forgalmazásában élenjáró Bass Pro Shops-nak is. A sportkedvelők mekkájának hangulatát a környék gyönyörű tavai teszik még vonzóbbá az oda látogatók számára.

Egy tehetős springfieldi üzletember barátom saját állítása szerint alig néhányszor fordult csak meg a Bass Pro Shops-ban, akkor is másokat kísért. A legkevésbé sem érdekli a horgászat, így aztán a menő horgászfelszerelés, amit nyugodtan megvehetne magának, ott marad az áruház polcain. Vadozatú csónakra is telne neki, de felőle az is ott maradhat a bemutatóteremben. Következésképpen természetesen a halak is zavartalanul úszkálhatnak a közeli tavakban, és egy sem akad közülük a horgára.

Egy másik springfieldi barátom közel sem ilyen jómódú, ám komoly fenyegetést jelent a környék valamennyi halára nézve. Szenvédélyes horgász, aki csillogó felszerelés hiányában sem hagyja elúszni a zsákmányt. Rendszeresen eljár a Bass Pro Shops-ba, hogy megvegye a horgászathoz nélkülözhetetlen dolgokat, és azokról ábrándozzon, amelyeket nem engedhet meg magának.

Mindkét barátom egy nagy sportáruház, valamint csodálatos, halban gazdag tavak közelében él. Mindkettejükből sikeres horgász lehetne, de csak egyikük akar halat fogni. És ezzel el is érkeztünk a lélekmentő gyülekezet titkához.

Jézus nem véletlenül döntött úgy, hogy a halászati iparágból választ magának tanítványokat, és velük építi fel Egyházát. Egy számkra igen kecsegtető ígérettel hívta el őket: „Jöjjetek utánam, és én emberhalászokká teszek titeket.” (Máté 4:19) Mintha csak ezt mondta volna nekik: „Egy újfajta halászati vállalkozáshoz keresek munkatársakat, akikben megvan a halászbemberekre jellemző hozzáállás és szaktudás.”

Valamennyi hívőnek emberhalászszá, másként lélekmentővé kellene válnia, követve a Mestert. Mivel az Egyház tanúságtételre elhívott hívőkből áll, logikus, hogy minden gyülekezetnek lélekmentő gyülekezetnek kellene lennie. Sajnálatos módon a valóság másként fest. A lélekmentés lehetősége sok hívőt teljesen hidegen hagy – szolgálattevőket és gyülekezeti tagokat egyaránt. Jézus azt ígérte, hogy az Őt követőket emberhalászokká teszi; felmerül tehát a kér-

dés, hogy azok, akik nem is akarnak lelkeket nyerni, vajon mennyire járnak szorosan a Mester nyomdokaiban.

VÁGY A LÉLEKMENTÉSRE

A lélekmentő gyülekezet először akar és csak azután képes lelkeket menteni. Nem horgászó üzletember barátomat hiába nyaggatnám szüntelenül a lehetőség elszalasztása miatt, vagy oktatom ki akarata ellenére a horgászat minden csínjáról-bínjáról, mit sem érnek vele. Először az akarásnak kellene megszületnie a szívében. Vágynia kellene a horgászatra. A horgászatnak meghatározó tényezővé kellene válnia az életében.

De vajon hogyan kelthetném fel közömbös barátom érdeklődését? És miként ébreszthetnék vágyat a hívőkben az után, hogy lélekmentőkké váljanak? Mit tehetnek a vezetők annak érdekében, hogy gyülekezetük a lelkek megmentőjévé váljon, ha nyoma sincs az elvesztettek iránti féltő szeretetnek?

Minden a vágy megszületésével vagy megújulásával kezdődik. A lélekmentésnek küszködésből örömmé, kötelességből szenvedéllyé, nyomasztó teherből izgalmas feladattá kell válnia.

KÉSZTETÉS A LÉLEKMENTÉSRE

Jó észben tartani, hogy az Úr öröme a mi erősségünk. A lelkek megmentésére érzett késztetésnek is ehhez az igazsághoz van köze.

Jézus egy jobb életformát ajánlott fel követőinek, amikor azt mondta: „emberhalászokká teszlek titeket”. Jézussal való találkozásukat megelőzően beérték azzal, hogy mindig csak egy bizonyos fajta halat fogtak. Életük a halászat köré épült, hisz ettől függött a létfenntartásuk. Jézus azonban új létformát mutatott számukra, melynek köszönhetően, mások is életet nyerhetnek. A hívek garantáltan nem fognak lélekmentőkké válni, ha pásztoruk vagy szellemi vezetőjük büntudatot ébreszt bennünk vagy kényszeríti őket. Kizárólag az motiválhatja őket, ha megtapasztalják, micsoda öröm Krisztushoz vezetni valakit.

Csak a lélekmentő hívek készíthetnek más híveket a lélekmentővé válásra! Érdektelen barátom, ha rajta múlik, soha nem fogja horgászásra adni a fejét. Egyedül akkor van esély a változásra e téren, ha egy számára fontos személy elmeséli neki, milyen izgalommal és meglepődéssel tölti el az embert egy hal sikeres kifogása. Soha nem fogja bortal a vállán valamelyik horgászót felé venni az irányt, csak mert erre biztatta őt valaki – főleg nem, ha az illető maga sem szokott horgászni. Kizárt, hogy sietve beszerezzen egy csónakot, ha csupa rémtörténeteket hall a horgászatról, mint például hogy sokszor egész álló nap nincs kapás, hogy ami fennakad, az is kiszabadul, hogy a csónak időnként felfordul, vagy hogy a vízen ringatózva szüntelenül hányinger kerülgeti az embert.

Az Egyházban elsősorban azért nincsen elég lélekmentő, mert

1. Nincs elég lélekmentő pásztor és vezető sem. Ha a vezetőségnek nem szenvedélye és örömforrása a lelkek megmentése, nyilvánvalóan az őket követők életében sem lesz neki sok szerepe. Az elméleti igazság senkit nem érdekel.

2. Büntudatébresztéssel próbáljuk ösztökélni az embereket, ahelyett hogy személyes lelkesedésünkkel és sikereinkkel példát adnánk eléjük. Sokakat visszavetnek a folyton utasítgató, ám az ígéretekről egy szót sem ejtő pásztorok és tanítók.

3. A lélekmentők túl sokat beszélnek a kudarcokról, és nem tartják számon a sikereiket. Nem nehéz elképzelni, milyen „inspirálóan” hathat a fiatal keresztyénekre, ha becsapott ajtókról, visszautasított bizonyágtételekről és elkeserítő statisztikákról olvasnak, miszerint töredéke válik csak igaz hívővé azoknak, akik elmondták a bűnösök imáját. A helyzet az ügyefogyott seprűárus esetre emlékeztet, aki ezzel a kérdéssel kopogtatott be az ajtókon: „Önnek sincs szüksége új seprűre, ugye?”

LÉLEKMENTÉS PÉLDAADÁSSAL

A lélekmentő gyülekezet mindig egyetlen lelkes, befolyásos lélekmentővel indul. A pásztornál nagyobb befolyással senki sem bír a gyülekezetben. A pásztoroknak akkor lehet lélekmentő gyülekezetük, ha maguk is lélekmentőként élnek – a szószéken és a szószékről lelépve egyaránt.

A hívek belefáradtak már a szüntelen utasítgatásba. Nem elmondani kell nekik, hogy miként lehetnek hatékony bizonyágtétevékké és lélekmentőkké, hanem be kell mutatni nekik a piacon. A lélekmentés gyakorlata akkor fog gyülekezeti szinten is fellendülni, ha a szellemi vezetők a hétköznapi emberhalásszá lesznek, és a szószéken már friss tapasztalataikat és élményeiket osztják meg hallgatóságukkal.

A „lélekmentőképzés” leghatékonyabb módja, ha nem prédikálunk, hanem „mesélünk” a lélekmentésről. Hogy mennyire így van, azt saját szolgálatom során is számtalanszor megtapasztaltam. Pásztori szolgálatom alatt gyakran prédikáltam a lelkek megnyeréséről, de akkor értem el legnagyobb eredményeket, ha arról számoltam be a gyülekezetemnek, hogy valakit az

kintélyéről fogja tanítani a híveket. Ez a vezetési módszer a pásztor tekintélyét is növeli, hiszen saját ötletei helyett a Biblia útmutatását hirdeti. A Bibliára épülő, bizonyos alapigazságokat hangsúlyozó szolgálatnak számtalan előnye van.

ÉVEK ÓTA RENDÍTHETETLENŰL RAGASZKODTOK A VASÁRNAP ESTI ISTENTISZTELETEKHEZ. MIÉRT?

LINDELL: Vasárnaponként több gyülekezetünkben is csoportspecifikus szolgálatok folynak. A felnőttek vasárnapi iskolai képzése az épület egyik részében, míg a gyermekeké egy másik helyszínen folyik, vagyis a családtagok távol kerülnek egymástól. Isten megérinti a gyermekeinket a nekik szóló foglalkozásokon, de a felnőttek körében is szükséges időt tölteniük. Úgy ítéltük meg, hogy elveszítenénk valamit gyülekezetünk örökségéből, ha nem biztosítanánk közös részvételi lehetőséget a gyermekek és a felnőttek számára. Az örökség tudniillik akkor adódik tovább, amikor mindenki ugyanabban az átélésben részesül, és együtt tapasztalják meg a Szent Szellem munkáját. Tehát ezért tulajdonítunk rendkívüli fontosságot a vasárnap esti istentiszteleteknek; ez az egyetlen alkalom a hét folyamán, amikor a családok együtt dicsérhetik az Urat. Továbbá az is a vasárnap estéék mellett szól, hogy ilyenkor van lehetőség előrehívásra és a szükségekért való imádkozásra.

HOGYAN TERVEZED MEG A VASÁRNAP ESTÉKET?

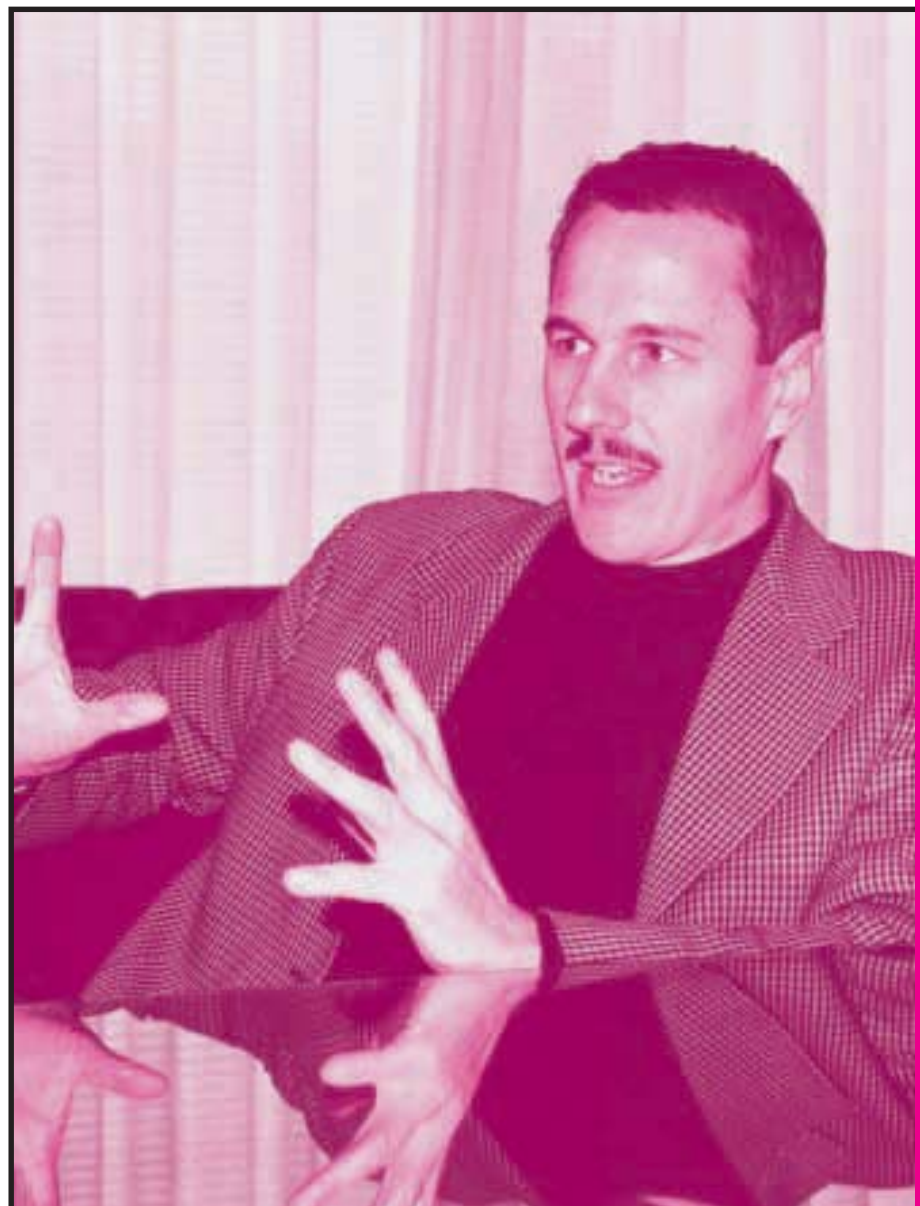
LINDELL: Mindent megteszek annak érdekében, hogy az esti istentisztelet a fontossági sorrendem élén maradjon. Azt tapasztaltam, hogy ami nekem pásztorként fontos, a gyülekezetnek is fontossá válik.

A kórus és a zenekar hétről-hétre teljes létszámban vesz részt az esti alkalmakon, ami nagyfokú elkötelezettsé-

get kíván tőlük. Hálás vagyok, hogy van egy dicsőítő pásztorunk és egy kórusunk, akik készek ekkora áldozatra. Az üzenetre is nagy hangsúlyt fektetek. Vasárnap esténként törekszem mindig friss témáról prédikálni.

A PRÉDIKÁCIÓ SZOLGÁLATOD LEGMEGHATÁROZÓBB ELEMÉVÉ VÁLT. HOGYAN ŐRZÖD MEG AZ IGEHIRDÉSEK FRISSESSÉGÉT?

LINDELL: Szeretek olvasni és tanulni. Adam Clark kommentátor azt mondta: „Az embernek először halálra kell tanulnia magát, majd azután vissza kell térnie az élők sorába.” Újszövetségi értelemben véve ez a pásztorok elhívása is. „Mi pedig megmaradunk az imádkozás és az ige szolgálata mellett” – fogadták meg az apostolok (Cselekedetek 6:4). Egyetlen pásztornak sem

tanácsos ezeket elhanyagolni. Mindnyájuknak dönteniük kell prioritásaikról; én a magam részéről úgy döntöttem, hogy az imádságra, az Igére és a vezetőképzésre fogok koncentrálni.

A gyülekezet kicsiny kezdetei óta az általam csak „tudatos hanyagság”-nak nevezett elv alapján jártam el. Amíg az üzenettel el nem készültök, minden egyebet tudatosan és tervszerűen hanyagolok. Az Igét tanulmányozom kedden délelőtt, szerdán egész nap, pénteken délelőtt, majd szombaton is, míg el nem készülök, ami rendszerint kora délután van. Az igehirdetés előkészítésével átlagosan 8-10 órát töltök hetente; ha nehéz témáról van szó, 18 órába is telhet. Egy-egy hét beosztásakor arra figyelek mindenekelőtt, hogy elegendő időm jusson a bibliatanulmányozásra. Ha nem vagyok kellőképpen felkészült, az emberek úgy érzik, maradékkal akarom jóllakatni őket, és nem fogják fontosnak tartani a vasárnapi istentiszteletet.

GYÜLEKEZETED MÁSIK BEVETT HAGYOMÁNYA A HÉT KÖZEPÉN TARTOTT IMA-ÖSSZEJÖVETEL. HOGYAN ALAKULT KI EZ A SZOKÁS?

LINDELL: Egy Assemblies of God Teológia konferenciáján az egyik előadó megjegyezte: „Az emberek arról beszélnek, hogy szükség van-e imádkozásra az iskolákban, amikor még a gyülekezetben sem imádkozunk. Imádkozunk először a gyülekezet-

ben, és akkor majd beszélhetünk az iskolákról is.” Engem meggyőzött. A James River egy jó gyülekezet volt, ahol nagyszerű dolgok történtek, de imádkozni nem tanítottam meg az embereket. Spurgeon azt mondta: „Ha Isten közel van egy gyülekezethez, nem tudnak nem imádkozni. Ha Isten távol kerül egy gyülekezettől, annak az imádság meglankadása az egyik legelső jele.”

Ami engem illet, őszintén szólva nem tudtam, hogyan kell levelezni egy ima-összejövetelt. Az Úrtól kértem tanácsot ez ügyben. Végül arra jutottam, hogy mivel az emberek nagyon elfoglaltak, az imádkozást akkorra kell időzíteni, amikor a gyülekezet egyébként is találkozik. Meghirdettünk reggeli imaalkalmakat, de az emberek nem jöttek el, szerda esténként viszont több mint négyszázan gyűltünk össze és áldott istentiszteletet tartottunk. Ekkor megkérdeztem a vezetőket, hogy mit gondolnak a szerda esti alkalmak átalakításáról ima-összejövetellé. Ezt a választ kaptam: „Az emberek szeretnek téged, John, és követni fognak, de figyelj meg, hogy fél éven belül felére csökken majd a hallgatóságod száma. Meg kell értened, melyek az erősségeid. Isten megáld téged szerda esténként. Ami jól működik, azon szükségtelen változtatni.”

Engem azonban nem hagyott nyugodni a tény, hogy a gyülekezet nem imádkozik. Márpedig ha nem tanítom meg rá az embereket, hogy bátran közeledjenek a kegyelem királyi székéhez, ahol kegyelmet és irgalmat találnak a szükség idején, megtanítottam-e nekik bármit is?

Végül elhatároztam magam, és odaálltam a vezetőség elé: „Tudom, hogy mi a legjobb a gyülekezet számára.”

A James River pásztoraként mindig arra törekedtem, hogy engedelmesen megtegyem, amire az Úr indít. Úgy éreztem, engedetlenség volna ré-

Missziós lelkületű vezetők a gyülekezet élén

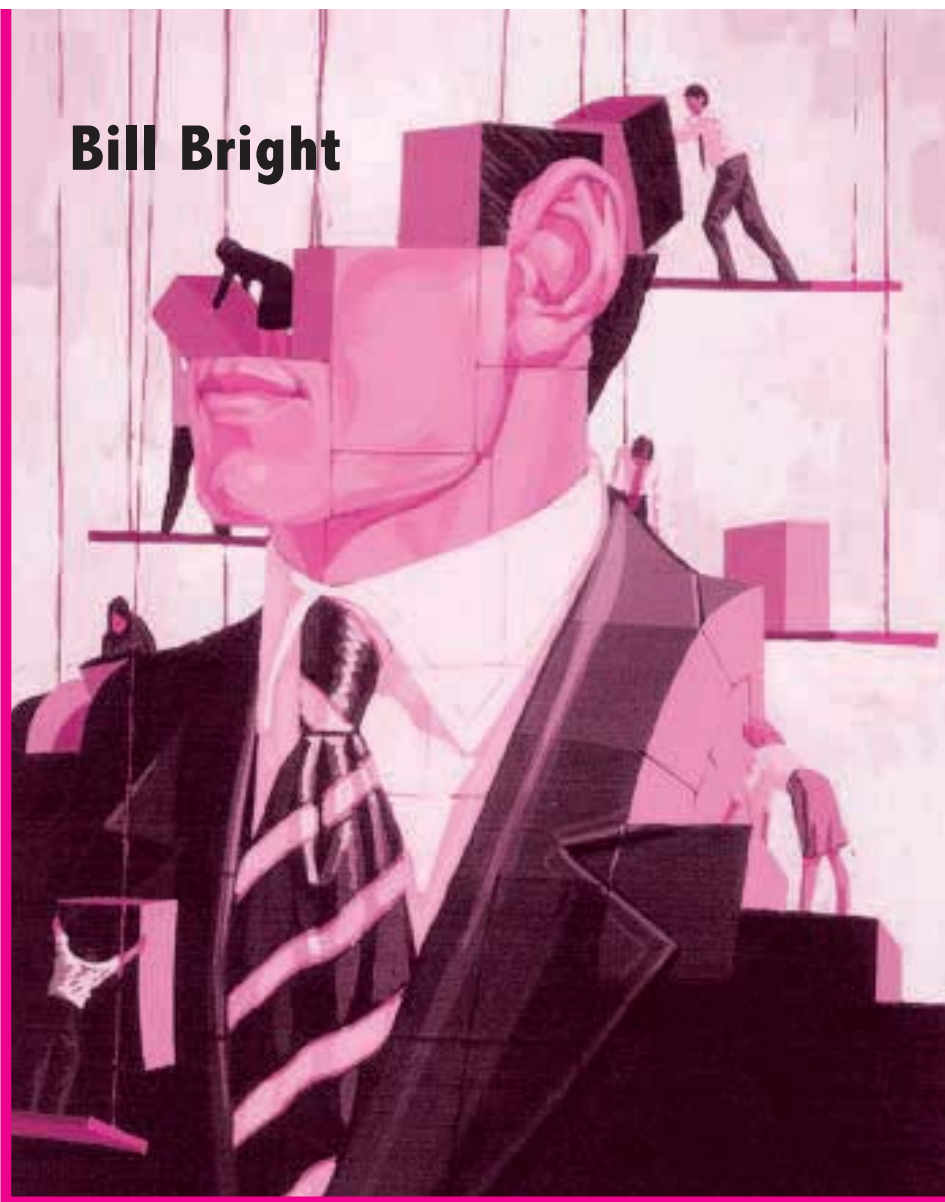
Betölteni a Nagy Misszióparancsot - nincs az Egyháznak még egy ehhez fogható horderejű feladata. Éppen ezért elsődleges figyelmet érdemel, hogy gyülekezeteink élén olyan vezetőség álljon, amely helyes szemléleténél fogva előbbre viheti az evangélizáció ügyét.

Különös nyomatékot ad a feladatnak, ha érzékeljük, milyen rendkívüli korszakban is élünk. Csaknem kétezer évvel a Nagy Misszióparancs kihirdetése után egy karnyújtásnyira vagyunk csak a küldetés betöltésétől. Számos keresztyén vezető hisz benne, hogy Isten segítségével a 2000-es év végére elérhetővé válik ez a cél.

Hogy az isteni segítségben nincs hiány, az már ma sem kétséges. Soha nem kínálkozott még ennyi lehetőség a bizonyoságtételre. A korábban elzárt társadalmak – így a volt kommunista országok is – tárt ajtókkal várják a misszionáriusokat. A keresztyének mind az Egyesült Államokban, mind külföldön szabadságot élveznek, és általános béke honol, ami megfelelő terepet biztosít az evangélizációhoz. De vajon meddig ez a nyitottság? A világ némely tájain egyre sötétebb viharfelhők gyülekeznek, és nem tudhatjuk, meddig tartóztatja fel az Úr ezeket. Ezért van szükség gyors döntésekre és haldéktalan cselekvésre.

Az Úr bőséges eszköztárat bocsátott rendelkezésünkre a munka bevégzéséhez.

Bill Bright

Ilyen eszközök a rádió, a televízió, a film és a videó, melyek elődeink számára nem voltak elérhetőek. Hogy csak egy példát említsünk, a Krisztus életéről Lukács evangéliuma alapján rendezett egész estés Jézus filmet mindennap több száz helyszínen vetítik – még a világ legtávolabbi sarkain is, kicsiny falvakban, holdvilágos éjszakákon, fára kifeszített lepedőkre. 1998. január 1-jéig például több mint 1,3 milliárdan látták 222 ország 440 nyelvén. A film hatására milliók jelezték, hogy ezentúl Krisztusba kívánják vetni a hitüket.

A Jézus film videokazettákon történő széleskörű terjesztésének célja, hogy az Úrról szóló történet és az evangélium minden amerikai családba eljusson. A gyülekezeti munkások ingyen ajándékozzák oda a videokazettát a meglátogatott családoknak. Hatékony utógondozó programunknak köszönhetően az emberek jelentős százalékától kaptunk pozitív visszajelzéseket. Amerika-szerte és a tengeren túl is számos gyülekezet alkalmazza ezt az igen hatékony és alacsony költségű evangélizációs módszert, betöltve városaikat és falvaikat az Úr ismeretével. A filmek, videók, személyes bizonyoságtételek, illetve a több száz missziós szervezettel és a legkülönbözőbb felekezetekhez tartozó több ezer gyülekezettel való együttműködés célja, hogy az ezredfordulóra a világon minden embernek lehetősége nyíljon Jézus Krisztus mellett dönteni.

Mindezek alapján nyilvánvaló, hogy az evangélizációs szemléletű gyülekezeti vezetők két engedhetetlen jellemzője a látás és a tettekkészség.

Látás A missziós lelkület feltétele a látás. Az a gyülekezet, amely híjával van a missziós látásnak, előbb-utóbb elsorvad szellemileg, s vele együtt pusztulnak az emberek is, akiket elérhetett volna. A Nagy Missziósparancs azonnali hatálya és kötelező volta minden vezető számára ellenállhatatlan készíttést kell, hogy jelentsen. A jó vezető nem kicsiben gondolkodik, hanem mer nagyokat álmodni, s Istenbe vetett bizalommal kovácsol nagyszabású terveket az elveszettek elérése végett, az Úr dicsőségére. Látásunknak olyan merésznek kell lennie, hogy Isten közreműködése nélkül lehetetlen legyen véghez vinni. Ha olyan álmokat szövünk, amelyek pusztán emberi erőforrásainkra támaszkodva is megvalósíthatók, nem tanulunk meg Istenben bízni, akivel minden lehetséges.

Tettekkészség A vezetőnek szüntelenül tettere késznek kell lennie, érzékelve az idő sürgetését. Ezzel nem azt helyeslem, ha valaki türelmetlenül elébe akar menni a Szent Szellemnek, hiszen egyedül Ő vonhatja Krisztushoz az embereket. Igyekeznünk kell azonban szüntelenül mozgásban lenni, hogy lépést tarthassunk dinamikus munkájával. A jó vezető felismeri az alkalmas időt, motivált és késlekedés nélkül megragadja az Úrtól megadott evangélizációs lehetőségeket. Az evangélizációs lelkületű vezető legfontosabb jellemvonása minden bizonnyal az, hogy imádkozó ember. A szellemi csaták és a lelkek megnyerésének színhelye mindig a belső szobában van. Isten népe az egyetlen hadsereg, amely a térdein vívja meg a harcait. Sem egyedül, sem csoportosan nem érdemes evangélizációs munkába fogni anélkül, hogy azt kitartó imádsággal megalapoztuk volna. Evégből ajánlom komolyan a figyelmébe mindenkinek a böjtölés bibliai gyakorlatát, amely ha imádsággal párosul, segíthet figyelmünket az Úrra összpontosítanunk. Testi vágyainkat megtagadva jobban meg tudjuk alázni magunkat, és könnyebben betölthetjük a 2 Krónika 7:14-et. A missziós lelkületű vezetők számára fontos tulajdonságok egyebek tekintetében megegyeznek azokkal, amelyeknek minden gyülekezeti tagban ki kell formálódnia, ám a következőkre különösen fontosnak tartom felhívni a vezetők figyelmét: Él a Szent Szellem teljességében és uralma alatt, s járj engedelmisségben!

- Krisztusi szeretet égjen benned a lelkek iránt!
- Szeresd Isten Igéjét, és folytass komoly bibliatanulmányokat!
- Legyen határozott fogalmad a keresztyén alapigazságokról!
- Tanuld meg Krisztushoz vezetni, majd tanítani az embereket!
- Legyen szolgáló szíved!

Szolgává lenni Pál apostol az Úr Jézus Krisztus szolgájának [rabszolgájának] tartotta magát (Róma 1:1), aki maga is megalázta magát, és mindenek szolgájává lett (Filippi 2:7). Valamennyiünknek Mesterünk példáját kell követnünk, s rabszolgaként kell

odaadnunk magunkat mind az Úr, mind egymás szolgálatára.

Az Úr Jézus egyetlen komoly feltételezt szabott a vezetővé váláshoz – éspe dig a szolgává válást: „Aki naggyá akar lenni közöttetek, az legyen a szolgáltok, és aki közöttetek első akar lenni, az legyen a rabszolgáltok. Mint ahogy az Emberfia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és életét adja váltságul sokakért.” (Máté 20:26-28)

Szüntelenül azt kell keresnünk, hogy miként szolgálhatunk másokat, ahelyett hogy mi vágnánk másoktól kapott szolgálatokra. Az evangélizáció munkájában az elérni kívánt emberek és városok szolgálóként kell tekintenünk magunkra, minden erőnkkel és képességünkkel az ő javukat keresve, ahogyan Jézus is tette velünk.

A Nagy Missziósparancs betöltésében azok a gyülekezetek vehetnek részt érdemi módon, ahol a vezetőket a missziós lelkület – a látás, a tettekkészség, a lelkek és Isten Igéjének a szeretete, valamint a szolgáló szív – jellemzi; akik imaharcosok, teljesek Szent Szellemmel, továbbá kellőképpen felkészültek a munkára. Az Isten Országát építő szolgáló-munkások egy napon valamennyien hallhatják majd a mi Urunk drága szavait: „Jól van, jó és hű szolgám!”

Dr. Bill Bright

a Campus Crusade
for Christ International
(Timóteus Társaság)
felekezeti missziós
szervezet alapítója
Orlando, Florida, USA).

A pásztor
evangélizációs
„modell”,
valamint
motivációs
és mobilizációs
forrás
lehet
a gyülekezet
számára

Negyedszer, a világban. Hogy a pásztor hogyan viszonyul a környezetében élő elveszettekhez, közvetlen összefüggésben áll azzal is, hogy miként gondolkozik a világon élő többi elveszetről. Amikor a gyülekezet azt látja, hogy a pásztornak ég a szíve az elveszett emberiségért, másként fog tekinteni a saját környezetében élő hitetlenekre. Az elveszettekkel kapcsolatos széleskörű látás a helyi gyülekezetben is megtermi gyümölcsét.

MOTIVÁCIÓ

A Szent Szellem az, aki az embert az evangélizálásra készíti, vagy másképpen: motiválja. A gyülekezetbe járóknak bátorításra és képzésre van leginkább szükségük.

A pásztor alapvetően kétféleképp bízathatja híveit a missziós munkára: személyes buzdítással és nyilvános igehirdetéssel. A pásztor többnyire azt kapja vissza, amit prédikált. Ahhoz azonban, hogy a gyülekezet megőrizze missziós látását, nem elegendő az evangélizáció kérdését évente egyszer-kétszer felvetni. A pásztornak rendszeresen és célirányosan kell prédikálnia ebben a témában, ha tartósan szeretné motiválni gyülekezetét.

Ám a gyakorlati lépésekre nem érzelmi ráhatással és szenzációhajhász szólamokkal lehet rávenni a híveket. A leghatékonyabb motivációs eszközök között a következőket említhetjük:

Krisztus áldozatának komolyan vétele. A hatékony evangélizáció feltétele, hogy folyamatosan tudatában legyünk, mit tett értünk Jézus. Keresztyéni szolgálatunk egyfajta logikus és „okos” válaszadás a mi Urunk áldozatára (Róma 12:1). Pál apostol átérzte az Úr személyesen őérte meghozott áldozatát, és ez volt a titka az elveszettek megmentése iránti szenvedélyes vágyának. A motivációt abból a logikus gondolatmenetből merítette, miszerint „egy meghalt mindenkiért [...] és

azért halt meg mindenkiért, hogy akik élnek, többé ne önmaguknak éljenek, hanem annak, aki értük meghalt és feltámadt” (2 Korinthus 5:14-15).

A Szent Szellem munkája. Az evangélizáció elsősorban a Szent Szellem munkája. Ő győzi meg a hitetleneket a bűneikről, nem pedig mi. Mi Krisztusról tanúskodunk, de a Szent Szellem győz meg a bűnről és vezet el a bűnök megvallására és a megtérésre. Ahhoz is a Szent Szellem ruház fel bennünket erővel, hogy szavainkkal és tetteinkkel kézzelfogható módon és hitelesen tudjuk bemutatni Jézust.

A pásztor a lehető leghatékonyabb eszközökkel motiválja hallgatóit az evangélizálásra, ha újra meg újra felhívja figyelmüket az Úr áldozatára és a Szent Szellem erejére (aki által képesek vagyunk engedelmessé válni az Úr parancsainak).

MOBILIZÁCIÓ

A helyi gyülekezetet kétféleképpen kell az evangélizálásra mozgósítani: az isten tiszteletén és a személyes bizonyoságtételeken keresztül. Nem lehet elégszer hangsúlyozni a megtérésre való nyilvános felhívás fontosságát. Az igehirdetés és az alkalom sikere nem azon mérhető le, hogy válaszol-e valaki a felhívásra. Ha senki sem jön előre, az nem azt jelenti, hogy az üzenet nem talált célba. Az embereket a Szent Szellem vezeti el Krisztushoz. Mi hirdetjük az evangéliumot és meghívjuk az embereket Isten országába, de egyedül Ő képes megnyitni a szívüket (Cselekedetek 16:14). Pál így gondolkozott apostoli szolgálatáról: „Én ültettem, Apollós öntözte, de a növekedést az Isten adta” (1 Korinthus 3:6). Ha a pásztor rendszeresen felhívja az embereket a megtérésre, Isten küldeni fog hitetleneket a gyülekezetébe, akik válaszolnak majd a felhívásra. Az Egyházat ugyanis nem mi építjük, hanem maga Jézus Krisztus.

Egy alkalommal tanácsért fordult hozzám egy frissen kinevezett fiatal lelkipásztor. Arra bátorítottam, hogy az alka-

lom végén minden egyes vasárnap hívja megtérésre az embereket, még ha egy egész éven át senki nem is jön előre. Amikor egy évvel később meglátogattam, alig több mint százfős gyülekezete immár több mint hétszáz fősre nőtt! Elmondása szerint ez nagyban a minden vasárnap elhangzó felhívásnak volt köszönhető. Isten megáldotta őket, és hitetlenek valamint meglankadt hívők sokaságát küldte a gyülekezetükbe.

A minnesotai kerületi vezető, Clarence St. John 21 éven át volt pásztor egy gyülekezetnek a Minnesota állambeli Hibbingben. Hét éven keresztül hívta rendíthetetlenül megtérésre az embereket minden egyes vasárnap, míg végre megtörtént az áttörés. Akkor egy év alatt ötvenen mentek előre, hogy üdvösséget nyerjenek. Két évvel később, bár új épületbe költöztek, még mindig két délelőtti istentiszteletet kellett tartaniuk, ugyanis abban az évben 377-en fogadták el Jézust. Számptalan elképzelés létezik a személyes evangélizációra való felkészítésről, de sokan visszariadnak az átadni kívánt ismeretek mennyiségétől, és inkább nem is próbálkoznak a személyes bizonyoságtétellel.

Sokan – tévesen - úgy gondolják, hogy igeversek tömkelegét kell kívülről megtanulniuk, mert csak így győzhetik meg a hitetleneket. Jézus gyakran idézte az Írásokat, de a samáriai asszonynak és Nikodémusnak érdekes módon egy sort sem idézett. Mindig tartuk szem előtt, hogy nem ismeretet akarunk csupán megosztani az emberekkel, illetve nem meggyőzni akarjuk őket vallásunk igazsága felől. Az Istennel való kapcsolatáról tesszünk bizonyoságot.

Következzék most néhány javaslat arra nézve, hogy miként lehetünk eredményesek a személyes bizonyoságtételben:

1. Saját tapasztalatunkból merítsünk (valamint Krisztushoz fűződő személyes kapcsolatunkból). Mondjuk el, hogyan bocsátotta meg a bűne-

inket, hogyan lettünk új teremtménnyé Krisztusban, és hogy örökkévaló hajlékot kaptunk a mennyben. A hatékony bizonyoságtétel titka, ha nem arról, beszélünk, hogy mit, hanem hogy kit ismertünk meg. Péter apostol így ír: „Legyetek készen mindenkor számot adni a mindenkinek, aki számon kéri tőletek a bennetek élő reménységét!” (1 Péter 3,15)

2. Kerüljük a vallási vitákat. Ne elméleteken vitakozzunk, hanem arra kerdezzünk rá, hogy az illetőnek van-e kapcsolata Istennel, és békesség van-e a szívében a bűnbocsánat és az örök élet biztos tudatában.
3. Keressük meg a módját, hogyan hívhatnánk meg az embereket a gyülekezetbe, ahol megtapasztalhatják Isten jelenlétét és részesülhetnek az Ige szolgálatából.
4. Jelenlétükben imádkozzunk a hitetlenekért. Ez a bizonyoságtétel egyik legerőteljesebb eszköze. A hitetlenek gyakran azonnal megérzik az Úrral való kapcsolatunk valóságát, amikor meghallják, hogyan beszélünk vele.

A pásztor evangélizációs „modell”, valamint motivációs és mobilizációs forrás lehet a gyülekezet számára. Nekünk, pünkösdi szolgálattevőknek és hívőknek azonban soha nem szabad elfelejtenünk, hogy az evangélizáció elsősorban és mindenekelőtt a Szent Szellem munkája, de vele betöltekezve mi részesei lehetünk annak a csodának, amikor kihívja az embereket „a sötétségből az ő csodálatos világosságára” (1 Péter 2:9). Ez pedig mérhetetlenül nagy kiváltság.

Randy Hurst

az Assemblies of God amerikai pünkösdi közösség Evangélizációs Biztosságának tagja a Missouri állambeli Springfieldben (USA).

A pásztor alapvetően kétféleképp bízathatja híveit a missziós munkára: személyes buzdítással és nyilvános igehirdetéssel. A pásztor többnyire azt kapja vissza, amit prédikált

INTERJÚ

H . B . L o n d o n n a l

ETIKA és SZOLGÁLAT - A FEDDHETETLEN ÉLET TITKA -

Olyan korban élünk, amikor az etikus viselkedést nem sokra becsülik. Az üzletemberek minél nagyobb haszonra törekcszenek, nem pedig erkölcsös üzletvezetésre. Etikátlan viselkedésük miatt gyakran válnak a napilapok és a híradó botrányhőseivé. Egyetlen csoport van, ahol etikátlan viselkedésnek sohasem szabadna felütnie a fejét – éspedig a keresztyén szolgálattevők körében. Az evangélium hirdetőinek mindenkor Isten szerinti és becsületes életvitelt kell folytatniuk.

Gary R. Allen, a pünkösdi szolgálattevőket támogató Ministerial Enrichment Iroda országos vezetője, valamint az Enrichment Journal magazin szerkesztője a szolgálati etika fontosságát aláhúzó beszélgetett ifj. H. B. Lonnall, a coloradói Focus on the Family (Fókuszban a család) nevet viselő missziós és lelkiigazozói szolgálat alelnökével (Colorado Springs, Colorado, USA). A következő néhány oldalon a lelkipásztorok pásztoraként ismeretes London osztja meg velünk gondolatait e fontos témával kapcsolatban.

HOGYAN DEFINIÁLHATJUK AZ ETIKA FOGALMÁT?

LONDON: Az etika az ember személyiségét – viselkedését, legbensőbb gondolatait, beszédét, tanítását és életvitelét – tükrözi. A keresztyén etika annyiban tér el a világi etikától, hogy szorosabban kapcsolódik a Bibliához, és a Szentírás változhatatlan igazságain alapszik.

A szolgálati etika egyfajta vallásos viselkedési kódex, amely a bibliai igazságokban gyökerezik. Az egyes felekezetek etikai kódexei – így az Assemblies of God pünkösdi közösség, a Nazarénus Egyház vagy a Baptista Egyház előírásai – bizonyos különbségeket mutathatnak egymáshoz képest. A vallásos etikai kódexek meghatározzák egy bizonyos csoport tagjainak, egy szolgálati ág képviselőinek vagy a kódexet elfogadó személyek viselkedését. Aki semmilyen etikai törvényhez nem kíván igazodni, gyakorlatilag feljogosítja rá magát, hogy úgy viselkedjék, ahogy éppen neki tetszik.

NAPJAINK PLURALISTA TÁRSADALMÁBAN HOGYAN HATÁROLHATÓ KÖRÜL, MI HELYES?

LONDON: Az ember az értékrendje alapján ítéli meg, mi a jó és mi rossz. A hívő ember értékrendjét bibliai alapelvek határozzák meg, vagyis az, hogy ki-kik miként ülteti át a hétköznapi életbe a bibliai igazságokat.

A szituációs etika tanítása szerint minden megengedett, ami nem káros másokra nézve. Ez a tanítás súlyos károkat okoz az egyházban. Sajnos igen gyakori, hogy a gyülekezet soraiban ülők többsége inkább hisz a szituációs etikában, mint az erkölcsi etikában. A problémát tovább súlyosbítja, ha a lelkipásztor nem segít tisztázni az etikusság mibenlétét, illetve ő maga sem él világi erkölcsi alapelvek szerint.

KINEK TARTOZIK SZÁMADÁSSAL A LELKIPÁSZTOR?

LONDON: Először Istennek, másodsor pedig saját magának – tudniillik önmagához is hűnek kell lennie. Ha rendszeresen megkérdezzük az Urat: jó-e a lelkünknek, ahogy viselkedünk, meg fogjuk találni a választ a kérdésre.

Olykor a hitünkkel ellentétes lépésekre is készek vagyunk, csak hogy közelebb kerüljünk a célunkhoz vagy népszerűbbekké váljunk mások szemében. Kompromisszumot kötünk, ahelyett hogy hűek maradjunk magunkhoz.

A pásztor mindezekon felül elszámolással tartozik a gyülekezetnek, a munkatársai, a házastársa, a gyermekei, a felekezetnek, illetve annak hitvallása irányában is.

MELYEK A PÁSZTOROKAT ÉS A GYÜLEKEZETEKET LEGINKÁBB ÉRINTŐ ETIKAI KÉRDÉSEK?

LONDON: Napjainkban nagymértékű arrogancia és önközpontúság fedezhető fel a szolgálatokban. E jelenségnek nem csupán szellemi, de erkölcsi és etikai kihatása is van a viselkedésünkre. Tanításunkban, prédikációinkban és életvitelünkben egyaránt vissza kell térnünk az egészséges bibliai hitelvekhez. A pásztoroknak bátran kell beszélniük a bűnökről; amennyiben elmulasztják ezt, az igazság rejtve marad az emberek előtt.

Lelkipásztorok pásztoraként számos etikai ballépéssel, anyagi visszaéléssel, és a sikert a családnál és egymás tiszteleténél többre tartó szolgálattévővel találkozom. Azt hiszem, néha csak használni akarjuk Istent – erről ír J. B. Phillips, *Your God Is Too Small* (A te Istened túl kicsi) című könyvében. Dobozba zárjuk az Urat, ahonnan csak akkor „vesszük elő”, amikor szükségünk van rá. Ez a viselkedés súlyos etikai problémákat sejtet. Beszélünk, tanítunk és gondolkozunk is az Úrról, de valójában nem Ő van a szemünk előtt. Csak a magunk kényelmét keressük, és ehhez szolgál Isten mankóként.

Ugyancsak komoly és gyakran tapasztalt probléma, hogy az egyház a világot utánozza és követi, holott fordítva kellene történnie. Az egyház nincs akkora hatással a társadalomra, mint amennyire a társadalom hat az egyházra. A világ beszívárog a gyülekezetünkbe is. Ha nem figyelünk, elsiklunk a homoszexualitás, a válás az abortusz, az eutanázia vagy a „laza hívőség” problémája fölé. Amennyiben a következő 5-10 évben nem óvjuk éberrel az egyházat, hamarosan inkább nevezhetjük majd szociális intézménynek, mintsem komoly szellemi tartalmat és erkölcsiséget képviselő közösségnek.

Több helyen is az volt a tapasztalatom, hogy az emberek nincsenek tisztában felekezetük meghatározó tanításával. Mintha nem tudnánk biztosan, kik is vagyunk valójában. A tanbeli és teológiai bizonytalanság végül káoszhoz vezet. Napjaink egyházában

nagymértékben eluralkodott a káosz, mivel lábunk nem áll szilárdan a Szentírás talaján. Kitéptük gyökereinket és szakítottunk tradícióinkkal, s így mára nincs mihez visszanyúlnunk. Különösen igaz ez fiatalabb szolgáltársaink esetében. Kapaszkodó híján mindig a legújabb könyvet, irányzatot és divatot fogjuk követni.

MILYEN HATÁSAI VANNAK A POSZTMODERN TÁRSADALOMNAK A GYŰLEKEZETI ETIKÁRA?

LONDON: A posztmodern társadalmat a közvélemény-kutatások és felmérések eredménye, s a népszerűségi index befolyásolja. Ez egyike a gyülekezeti etikát befolyásoló áramlatoknak. Egyfajta szituációs teológiát tettünk magunkévá. A 10-15 évvel ezelőtt elfogadott igazságot mára idejétmúltnak bélyegezzük, csak mert nem állja ki a társadalmi értékítélet-próbáját. Természetessé vált éppen ezért, hogy ne ragaszkodjunk szilárdan ehhez az igazsághoz. A bűn fogalmát is a posztmodern társadalom értelmezi számunkra az egyház helyett. Ennek eredményeképpen a bűn, a helyreállítás és a megtérés témája mind ritkábban merül fel beszélgetéseinkben. Bűneinket három-négy lépcsős módszerekkel könnyedén rendezzük, és ezzel mindent elintéztnek tekintünk. A laza keresztyén életvitel térhódítása minden egyébnél nagyobb kihatással van az egyház erkölcsére.

MILYEN HATÁSSAL VAN A MÉDIA A SZEMÉLYES ETIKÁRA?

LONDON: A média felszámolta az etikai korlátokat. Azt hirdeti: mindent szabad. A szappanoperákat nézve és a magazinokat olvasva jót mulatunk azon az erkölcstelen gondolkodásmódon és viselkedésen, amely felőrli társadalmunkat. Ott és akkor viccesnek találjuk a dolgot. Bár igen finom, sokszor észrevétlen hatásokról van szó, rendkívül nagy hatással bírnak, tekintve, hogy gyermekeink és fiataljaik jelentős időt töltenek a televízió előtt. Az erkölcstelen gondolatok mélyen beleívódnak az értelmükbe és a szívükbe. A médiaguruk megingatták azokat a hagyományos értékeket, amelyek valaha fontosak voltak Krisztus teste számára. Kihirdették, hogy ezek az értékek nem állnak meg többé a társadalom mérlegén, majd természetszerűleg előálltak új, általuk követésre érdemesnek tartott értékekkel. Ezek az újonnan felfedezett értékek azonban mindig gyengébbek és liberálisabbak, s végső soron az etikai korlátok feloldásához vezetnek.

MIKOR GYÖKEREZNEK MEG EGY ILLETŐBEN AZ ETIKAI ALAPELVEK?

LONDON: A legalapvetőbb etikai értékeket a szülők ültetik el gyermekeikben kétoldalú kommunikáció révén. A gyermekek ekkor kezdik megtanulni, mi jó, és mi rossz.

Feleségemmel, Beverly-vel úgy neveltük gyermekeinket, hogy lefektettünk a számukra bizonyos irányelveket. „Ezt soha nem tudjuk elfogadni, ez pedig mindig helyes, és ha nem tartjátok magatokat ezekhez a paraméterekhez, annak következményei lesznek” – magyaráztuk nekik.

Az etikai alapelvek lefektetését a lehető legkorábban érdemes elkezdni. Rossz szokásainktól már igen nehezen szabadulunk. A cseperedő gyermekek szíve és értelme szivacsként issza be az információt, amit a szülők a gyülekezetről, a kormányról, az erkölcsiségről, a tanárokról vagy a rendőrökről elejtenek. A szülőktől tanult erkölcsi leckékre reagálnak, de ugyanígy hatással vannak rájuk az iskolában tanultak is. Általános iskoláinkat egyre inkább a liberalizmus és a világiasság szellemisége hatja át. Az itt folyó etikai és erkölcsi nevelés elsősorban a társadalomban általánosan elfogadott viselkedésmintákat propagálja, és egyre kevésbé van összhangban a bibliai normákkal.

HOGYAN SEGÍTHET AZ EGYHÁZ A SZÜLŐKNEK AZ ETIKAI ALAPELVEK ÉS NORMÁK LEFEKTETÉSÉBEN?

LONDON: Fontos, hogy a szülők a Józsué 24:15 szerint gondolkozzanak: „Én és az én házam népe az Urat szolgáljuk!” Szüntelen harcot kell vívniuk az erkölcsi értékek megőrzéséért a családban, egy talpalatnyi helyet sem engedve át az erőszakosan betörő világi szellemiségnek. Szülőnek lenni nehéz feladat. Az embernek tudnia kell jó döntéseket hozni, időnként nemet mondani, tartalmas időket tölteni a gyermekeivel és áldozatot hozni értük.

Fontos, hogy az egyház a Biblia tanításához igazodjék, és soha ne holmi új keletű gyülekezetenövedési stratégiákhoz. Rémisztő híreket hallani keresztyén iskolákról, melyek messze eltávolodtak a papíron lefektetett erkölcsi alapelveiktől. Az egyháznak síkra kell szállnia az alapvető értékek védel-

mében. Erős támaszt kell nyújtania a csonka családoknak, amelyek édesapa vagy édesanya nélkül híjával vannak a csupán két szülő által biztosítható stabilitásnak. 10-15 év múlva az egyház tagsága csupa elvált vagy soha meg sem házasodott édesanyából, illetve ezek gyermekeiből fog állni. Az egykor természetesnek tekintett családmódel többé nem számít majd általánosnak, és a hiányzó részeket, szerepeket az egyháznak kell pótolnia.

HOGYAN SZOLGÁLJANAK ETIKAI NEVELÉSSEL A PÁSZTOROK CSALÁDJUK KÖRÉBEN, HOGY AZ A GYÜLEKEZETI CSALÁDOK SZÁMÁRA IS PÉLDAÉRTÉKŰ LEGYEN?

LONDON: A pásztorok nem szabad szégyellniük az evangéliumot. Családjuk körében habozás nélkül meg kell ítélni egy döntés helyes vagy helytelen voltát, illetve minden tőle telhetőt meg kell tennie a helyes értékrend kialakítása érdekében. Nem hibázik, ha így tanítja szeretteit: „Mi mások vagyunk, mint a többi ember. Most még talán nem értitek, miért van ez így, de anya és apa szigorúbb szabályokat, más hagyományokat és erkölcsöt követ, mint a legtöbb család. Azért ragaszkodunk ezekhez az értékekhez, mert hiszünk Istenben, szeretjük Jézus Krisztust, és szeretünk benneteket, gyerekeket.”

A pásztorok némelyike azt hiszi, hogy az ő családjának tökéletesnek kell lennie, holott a tökéletesség olyan cél, melyet emberi hiányosságaink és esendőségünk miatt soha nem érhetünk el. Miközben a tökéletességre törekszünk, jobb kevésbé eredményesnek lennünk, mint túl alacsonyra tennünk az erkölcsi mércét. Pásztorokként mérjük fel valójában, hogy családunk egyes tagjai milyen mértékben képesek igazodni a közös hagyományokhoz és irányelvekhez. Isten megadja majd a szükséges kegyelmet, erőt és ajándékokat, hogy minden tőlünk telhetőt megtéve valamennyien a lehető legközelebb kerüljünk a kitűzött célhoz.

MILYEN NEGATÍV HATÁSAI VANNAK EGY SZOLGÁLTATÉVŐ ETIKÁTLAN VISELKEDÉSÉNEK?

LONDON: A szolgálatteltevő etikátlan viselkedését kudarcnak tekinthetjük. E kudarc nem megbocsáthatatlan és helyrehozhatatlan ugyan, de rossz fényt vet a lelkipásztorok összességére, mi több, Krisztus testére is, továbbá rombolja az illető személy jó hírét és elfogadottságát.

A lelkipásztor közismert személyiség. Sokakkal soha nem is találkozott, mégis ismerik, mert a híre megelőzi őt. Erkölcsi botlása egy csapásra megváltoztatja az emberek róla kialakított képét. Ha egy pásztor etikátlannal viselkedett, különösen ha anyagi visszaélésen kapták, gyülekezete hosszú éveken át meg lesz bélyegezve.

Némely gyülekezet alapvetően gyanakvással és bizalmatlansággal tekint szellemi vezetőjére. Pásztorok jönnek s mennek, de egyikük sem talál elfogadásra a tagok körében. Ez rendszerint olyankor történik, ha az embereket a gyülekezet egykori vezetője olyan súlyosan becsapta, hogy úgy döntenek: többé nem szavaznak bizalmat senkinek. A bizalmatlanság légköre nem csupán a vezető pásztorot övezi körül, hanem az ifjúsági vezetőt és a dicsőítésvezetőt is, mígnem egészen áthatja és megfertőzi Krisztus testét.

Hogy mennyire így van, azt sajnos személyesen is volt alkalmam megtapasztalni. Tizenhat éves középiskolás voltam akkoriban. Ma is emlékszem, milyen mérhetetlen szomorúság kerített hatalmába, amikor a szüleim közölték velem, hogy édesapám többé nem vezetheti a gyülekezetet, amelynek a pásztorja volt, s hogy szép családi házunkból kiköltözünk egy külvárosi lakásba, amíg befejezem az iskolát. A szüleim szemében szégyen tükröződött, különösen apáméban.

Ahogy idősebb lettem, és többek véleményét is megismertem, rájöttem, hogy apám annak idején nagy hatást gyakorolt az emberekre, ám elkövetett egy hibát, és ezzel sokaknak csalódást okozott. Később helyreállt ugyan és egy kinevezték egy teológiai főiskola igazgatójává, a szégyen és a fájdalom azonban rányomta a bélyegét az életére. Amikor rám és édesanyámra nézett, a szívébe markolt a tudat, hogy olyasmit tett velünk, amit nem lehet semmissé tenni.

Édesapám egykori hibája mindmáig meghatározó az életemben. Soha senkinek sem akarok olyan fájdalmat és csalódást okozni, amelyet ő okozott nekem annak idején.

A PÁSZTOROK, AKIK ELBUKTAK, GYAKRAN DÁVIDOT TEKINTIK KÖVETENDŐ PÉLDAKÉPNEK, HOLOTT JÓZSEF IS PÉLDÁT AD ELÉNK. MIT GONDOL ÖN ERRŐL A KÉT FÉRFI RÓL?

LONDON: Dávid hibája egy ember életébe került. Bűnbocsánatot nyert ugyan, de életet hátralévő részében több tekintetben is magán viselte a szégyent. Erről tanúskodnak zsoltárai is. József ezzel szemben kifutott a házból, amikor Potifár felesége megkörményezte. Nem csupán annak a veszélyét ismerte föl előre, hogy bevádolhatják, hanem afelől is bizonyos volt, hogy igaz cselekedete jó

következményeket von majd maga után. József Krisztus ószövetségi előképe. Dávidról ez nem mondható el. Dávid nagyon szerette Istent, akárcsak József. József azonban arra is képes volt, hogy megbocsásson az ellene vétkezőknek, türelmesen ki tudta várni azt a pillanatot, amikor Isten használni akarta, és elviselte, amikor az életkörülményei miatt egy rövid időre félre lett állítva. Dávid gyönyörű zsoltárokat írt, és talán éppen zsoltárai miatt vált ismertebbé Józsefnél. Pedig e művekben világosan tetten érhető, hogyan vívódott magában a viselkedése miatt.

HOGYAN VISZONYULJON EGY SZOLGÁLTATÉVŐ AZ ÖVÉTŐL ELTÉRŐ TEOLÓGIAI ÁLLÁSPONTOT KÉPVISELŐ ÉS MÁS VISELKEDÉSI NORMÁKAT VALLÓ SZOLGÁLTÁRSAIHOZ?

LONDON: Az I Timóteus 4:16-ban Pál így ír Timóteusnak: „Legyen gondod önmagadra és a tanításra; maradj meg ezek mellett, mert ha így cselekszel, megmented magadat is, hallgatóidat is.” A hitéhez és teológiájához hű keresztyén szolgálattevő is elfogadhatja és támogathatja azokat a szolgálatársait, akikkel teológiai kérdésekben nem talál teljes egyetértésre. A nézetkülönbségek egészséges vitákhoz vezethetnek.

KISZOLGÁLTATOTTÁ ÉS MEGFÉLEMLÍTHETŐVÉ TEHET-BENNÜNKET A HITELVEINKKEL ÉS ETIKAI ÉRTÉKEINKKEL KAPCSOLATOS BIZONYTALANSÁG?

LONDON: Sokat veszít az a pünkösdi-karizmatikus gyülekezet, amely felad a tanításából és teológiájából és igazodik a szélesebb körben elfogadott irányvonalhoz. Számbelileg növekedhet ugyan, de fel kell tennünk a kérdést: az odajárók vajon mennyire vannak tisztában a karizmatikus gyökerekkel, értékekkel és hagyományokkal? Az én egyházamban, a Nazarénus Egyházban legalábbis mindenképpen van a kérdésnek aktualitása. Nem hinném, hogy a nazarénus gyülekezetek soraiban ülök többsége pontosan tudná, mi is az a Nazarénus Egyház, honnan ered és miért jött létre.

HOGYAN ÉRTÉKELTE LE AZ EGYHÁZ A MEGSZENTELŐDÉS ÉS A SZENTSÉG KÉRDÉSÉT?

LONDON: Jómagam gyakran tanítok és prédikálok a szentségről. Mózes 3. könyvében így olvassuk: „Legyetek szentek, mert én szent vagyok!” (3 Mózes 11:44-45; 19:2; 20:26) Az Újszövetségben Péter tanít a szentségről (1 Péter 1:15-16; 2 Péter 3:11). Az Efézus 4:24-ben azt írja, hogy új emberünk „Isten tetszése szerint valóságos igazságban és szentségben teremtetett”. Ebben áll az etika lényege. Az etika maga a jellem. Arról

szól, hogy kik és mik vagyunk, amikor senki sem lát – tévénézés közben, a számítógép előtt ülve, a gyülekezet előtt állva, családtagjaink körében, pásztor-társaink között, vagy amikor hétköznapi emberként rúgjuk a labdát a focipályán.

Isten szentnek akar látni bennünket, és hitem szerint annak is lát. Ha mi nem is érezzük annak magunkat, vagy mások nem is látnak bennünket szentnek, az Úr igen. Nekünk az a kötelességünk, hogy Isten akaratát tegyük.

A Nazarénus Egyházban felnőve már jóval azelőtt hallottam a megszentelődésről, a szívbeli tisztaságról és a tökéletes szeretetről, hogy felfoghattam volna e szavak értelmét. Folyamatosan értettem meg, hogy a megváltás azt jelenti, amikor befogadjuk életünkbe az Urat, de része a megszentelődés is – amikor Isten uralmat vesz az életünk felett.

A megszentelődés során egy akaratilag döntéssel alárendelem magam az Úrnak, aki átveszi az irányítást az életem felett. Akaratom meghajtása Isten előtt még nem jelenti azt, hogy soha többé nem vétkezem. Azt jelenti, hogy nem akarok vétkezni, mert vágyom rá, hogy viselkedésem összhangban lehessen Isten rám vonatkozó akaratával. Az én olvasatomban ezt jelenti Isten akarata. A megváltás, úgy hiszem, kapcsolat – a Mennyei Atya iránt érzett szeretetem és az Ő irányomban érzett szeretetének összekapcsolódása. Ez a szeretet készít engem minden olyan dolog elkerülésére, ami szégyent hozhatna Istenre vagy méltatlan Óhózzá.

Gyermekkoromban nem mindig értettem pontosan az egyházi tanokat, de a lényegét felfogtam. Azt tudniillik, hogy a lehető legközelebb kell kerülnöm Isten akaratához, ami pedig bensőséges kapcsolatot feltételez az Úrral. Minél szorosabbra fonódott kapcsolatom az Úrral, annál nagyobb esélyem volt rá, hogy Neki tetsző életet éljek, és helyesen cselekedjem.

MILYEN POZITÍV KIHATÁSAI VANNAK AZ ETIKUS VISELKEDÉSNEK A PÁSZTOR SZOLGÁLATÁRA ÉS CSALÁDJÁRA NÉZVE?

LONDON: Ami a családot illeti, a legpozitívabb hatás az a békesség és lelki megnyugvás, hogy az ember a tőle telhető legjobb példát adta gyermekei elé, s az Úr tanítása és intése szerint nevelte őket. Nyugodtan hajthatja álmra a fejét esténként, és nem kell úgy éreznie, hogy visszaélt pásztori tekintélyével.

Az etikus viselkedés áldásos hatásainak a szószéken is érezhetőnek kell lenniük. Minden erőmmel küzdök a „tiszteletlen gyülekezetvezetés” jelensége ellen. Ez egy etikai természetű probléma. Napjainkban gyakran találkozom arroganciával és egoizmussal a szolgálatokban. Sokan ma már nem azt az üzenetet hirdetik, hogy „így szól az Úr” vagy „az Övé legyen minden tisztelet és dicsőség”, hanem hogy „hallgassatok engem, figyeljetek rám, vegyétek a könyveimet és a kazettáimat, és akkor majd mindent megtudtok, amire szükségetek lehet az életben!”

Nagy hibát követünk el, amikor magasra emeljük szellemi vezetőinket, s az emberek végül már inkább hajtanak fejet az ő oltáruk előtt, mintsem a Kereszt lábánál. Számos pásztorot láttam – időseket és fiatalokat egyaránt –, akik felhagytak az imádsággal, bibliatanulmányozással és keresztyéni kötelességeikkel, majd szemellenzősen behódoltak egy könyv vagy egy kazetta tanítása, egy adott gondolkozásmód előtt. Ezzel nem saját szellemi fejlődésüknek vetettek csupán gátat, de gyülekezetük fejlődését is megakadályozták.

HOGYAN KORLÁTOZHATJUK AZ INDIVIDUALISTA TÖREKVÉSEKET ÉLETÜNKBEN ÉS A GYÜLEKEZETÜNKBEN ANÉLKÜL, HOGY TAGADNÁNK AZ ISTENNEL VALÓ SZEMÉLYES KAPCSOLAT FONTOSSÁGÁT?

LONDON: A hívő embernek nem szabad a hamis alázatosság színében tetszelegni. Nincs ennél visszataszítóbb. Imádkozzuk ehelyett nap mint nap: „Ne az én akaratom legyen meg, hanem a tied!” Minden nap reggelén fel kell tegyünk magunknak a kérdést: „Mit tenné most Jézus?”

Nekem az az igevers az imádságom, hogy én hadd legyek egyre kisebb, Ő pedig mind nagyobb és nagyobb (János 3:30). Legyen célunk semmit sem takargatva, bűneinket megvallva hirdetni Isten Igéjét. Ha kell, segítsünk az embereknek felismerniük, hogy mi sem vagyunk tökéletesek. Isten által kiválasztott, emberi edények vagyunk csupán. Jeremiás összetört cserépedénynek nevezte az embert, akit Isten megolvaszt és céljainak megfelelő eszközzé formál. Vegyük komolyan, ha az emberek irigynak, kérkedőnek vagy bántónak találják a viselkedésünket (1 Korinthus 13), és engedjük, hogy Isten átformáljon bennünket. Soha nem engedhetjük meg magunknak, hogy átvegyük Isten vagy a Szent Szellem szerepét egy embertársunk életében. Mi edények vagyunk csupán. Ha pedig egy edény Isten tulajdona, az Úrnak tetsző módon kell azt felhasználni.

MILYEN BÁTORÍTÁSSAL VAGY INTÉSSEL SZERETNE MÉG BEFEJÉZÉSÜL SZOLGÁLNI AZ OLVASÓK FELÉ?

LONDON: Amikor annak idején szolgálati elhívást kaptam Istentől, gyermeki módon fogadtam. Teljesen felvillanyozott a tudat, hogy Isten kiválasztott. Olyan edény voltam, akire sokan kétkedve tekintettek, és akiből az emberek nem sok jót néztek ki. Isten azonban felfedezett bennem valami értékeset és használhatót, és fiatal korom ellenére elhívott. Ő meglátta bennem a lelkesedést, a komoly szándékot, az érzékenységet, és hogy bensőséges kapcsolatra törekszem vele. Ám ezeket az érzéseket és tulajdonságokat könnyen el lehet veszíteni. A szolgálat nehéz és sok befektetést kívánó munka, és gyakran érik az embert igazságtalanságok. A keresztyén szolgálattelévő keményszívűvé, fásulttá és önzővé válhat, aki inkább védi a saját érdekeit, és jobban törődik a maga sikerével és biztonságával, mint az üzenettel, amelyet Isten az elhívása idején rábízott.

Ha előlről kezdhették mindent, két kézzel ragaszkodnék ahhoz a gyermeki ártatlansághoz, amely valaha oly jellemző volt rám. Nagyobb odafigyeléssel kerülgetném a presztízs, a hatalom, a pozíció és a jó helyezkedés csapdáit, és leginkább Pálhoz igyekeznék hasonlítani, aki így kiáltott fel, amikor szokatlan melegség járta át a szívét: „Istenem, itt vagyok! Nem vagyok méltó, de használj engem tetszésed szerint. Bármit kérj tőlem, én megteszem!”

Stanley M. Horton

Szótanulmány

FELÉPÍTEM AZ ÉN EGYHÁZAMAT!

A Jézus
által
felépített
Egyházat
soha
nem
győzhetik
le vagy
pusztíthatják el.
Ez bátorítást
jelenthet
számunkra
napjainkban,
amikor
a világi
médiák,
gonosz
erők és
hamis
vallások
a keresztyén
egyház
ellen
törnek

Jézus nem kőből, fából és téglából készült épületre gondolt, amikor azt mondta, hogy fel fogja építeni egyházát. Emberek közösségéről beszélt, akik majdan hozzá tartoznak. Az egyház (görögben ekklesia) szó alatt az Újszövetség minden esetben embereket ért, nem pedig holmi fizikai építményt, felekezetet vagy szervezetet.

A kifejezés a „valahonnan ki” jelentésű ek előtagból, és a kaleó, „hívni” igéből áll. Az ókori görög társadalomban eredetileg a városi polgárok gyűlését jelentette, akik politikai vagy közösségi kérdések megvitatására és eldöntésére gyűltek össze. A görögül beszélő alexandriai zsidóság körében Krisztus előtt az ekklesia szóval volt szokás fordítani a héber qahal főnevet, ami a vallási gyülekezetet, tehát Izrael népét jelölte (1 Királyok 8:14; Zsoltárok 22:22). Az újszövetségi időkben a polgárok mindennemű gyűlését az ekklesia kifejezéssel illették, beleértve azt a fékevesztett csődületet is, amely megrohanta az efézusi színházat (Cselekedetek 19:32,40). Hívók vonatkozásában ez a kifejezés mindig Isten országa állampolgárainak a gyűlését jelenti. Az Efézus 2:19-ben így olvassuk: „Ezért tehát [mivel Krisztus által mind a zsidóknak, mind a pogányoknak szabad útja van „egy Lélekben az Atyához” 18. vers]

nem vagytok többé idegenek és jövevények, hanem polgártársai a szenteknek és háza népe [családja] Istennek.”

Majd az Efézus 2:20-22 így folytatja: „Mert ráépültetek az apostolok és a próféták alapjára, a sarokkö pedig maga Krisztus Jézus, akiben az egész épület egybeilleszkedik, és szent templommá növekszik az Úrban, és akiben ti is együtt épültök az Isten hajlékává a Lélek által.” Az épülni ige tehát ebben az esetben fizikai épület helyett emberek felépítésére utal.

Az Ószövetségben számos helyen olvasunk a szentély és a templom, valamint királyi paloták és házak felépítéséről, ám az építés gondolata itt is gyakran merül fel emberekkel kapcsolatban (Ruth 4:11; Zsoltárok 28:5; Jeremiás 1:10; 24:6; 31:4; 42:10). Pál írásaiban gyakorta tesz említést az egyház tökéletesítéséről és felépítéséről. Az építkezés folyamatát több minden is előrébb viheti:

Pál így búcsúzik az efézusi vénektől: „Most pedig az Istennek és kegyelme igéjének ajánllak titeket, aki felépíthet benneteket, és örökséget adhat nektek a szentek között.” (Cselekedetek 20:32) Az evangélium felépíti a szenteket – azaz az Úr imádata és szolgálata iránt elkötelezett híveket.

Az apostolok, próféták, evangélisták és pásztor-tanítók szolgálata arra hiva-

tott, hogy „felkészítse a szenteket a szolgálat végzésére, a Krisztus testének építésére” (Efézus 4:11-12). Az itt Krisztus testeként említett Egyház felépítésében Isten népe valamennyi tagjának szerepe van.

A kegyelmi ajándékok felépítik az egyházat, de a hívek felelőssége kiművelni ezeket magukban (1 Korinthus 14:12,26).

Az evangélium is felépít, de akik prédikálják, vigyázniuk kell, hogyan építkeznek. Mindeneknek Jézus Krisztusra kell ráépülniük, aki az egyetlen biztos alap (1 Korinthus 3:10-11).

Az eklésia is „az apostolok és a próféták alapjára [épült rá], a sarokkő pedig maga Jézus Krisztus” (Efézus 2:20). Ez azt jelenti, hogy az újszövetségi írók szavának komoly figyelmet kell szentelnünk, és Jézusnak központi helyet kell kapnia az életünkben és szolgálatunkban. „Épüljtek fel őbenne” – int a Kolossé 2:7.

Az építkezés voltaképpen célját is fontolóra kell vennünk, amiről Péter apostol ír: „Ti magatok is, mint élő kövek épüljtek fel lelki házzá, szent papsággá, hogy lelki áldozatokat ajánljatok fel, amelyek kedvesek Istennek Jézus Krisztus által.” (1 Péter 2:5; vö. Róma 12:1-8). A Biblia számos metaforával írja körül ugyanazt a dolgot. Pál ezt mondja a pogány hívőknek: „[Krisztusban] ti is együtt épültök az Isten hajlékává a Lélek által” (Efézus 2:22). Az egyetlen egyházra utal e sorokkal, melybe minden hívő beletartozik, aki valaha élt a földön.

Ahhoz, hogy építőkké váljunk, először önmagunkat kell felépítenünk szentséges hitünkben, a Szent Szellem által imádkozva (lásd Júdás 20). Ezt követően tehetünk csak eleget az 1 Thesszalónika 5:11 felszólításának: „Vigasztaljátok tehát egymást, és építse egyik a másikat.” Ide kapcsolódik a Róma 15:2 figyelmeztetése, miszerint „mindegyikünk a felebarátjának kedvezzen, mégpedig annak javára, épülésé-

re”. A szerző gyakorlatilag arra hívja fel a figyelmünket, hogy „azokra a dolgokra törekedjünk [...], amelyek a békeséget és egymás építését szolgálják” (Róma 14:19).

Isten embereket használ ugyan, de soha ne feledjük, hogy az építkezés kimene-tele mindig Istenen áll vagy bukik. „Mert minden háznak van építője, aki pedig minden felépített, az Isten az.” (Zsidók 3:4) De minthogy Isten Jézus által teremtette a világot, az építés munkáját is rajta keresztül végzi, Jézus joggal állíthatta magáról, hogy felépíti az Ő Egyházát (vö. Máté 16:18).

Amikor Jézus ezt az ígéretét tette, meg akart győződni felőle, hogy tanítványai valóban tudják-e, kicsoda is Ő és mily módon építi fel az Egyházat. Ezért tette fel a kérdést: „Kinek mondják az emberek az Emberfiát? Ők így válaszoltak: „Némelyek Keresztelő Jánosnak, mások Illésnek, megint mások pedig Jeremiásnak vagy valamelyik prófétának.” Erre megkérdezte tőlük: „Hát ti kinek mondotok engem?” Simon Péter megszólalt, és így felelt: „Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia.” Jézus így válaszolt neki: „Boldog vagy, Simon, Jóna fia, mert nem test és vér fedte fel ezt előtted, hanem az én mennyei Atyám. Én pedig ezt mondom neked: Te Péter vagy és én ezen a kősziklán építem fel egyházamat, és a pokol kapui sem fognak diadalmaskodni rajta.” (Máté 16:13-18)

A Péterre történő utalás (görögben Petros, vagyis „kicsiny kő vagy szikladarab”) és az „ezen a kősziklán” (görögben petra, „erős sziklatömb”) kifejezés együttemlítése tulajdonképpen szójáték, bár Jézus nyilvánvalóan más kifejezéseket használt, hiszen arámi nyelven beszélt. Jézus Péter vallástételére, az általa kihirdetett erős és mozdíthatatlan igazságra építi fel Egyházát. Jézus az alap (1 Korinthus 3:11) és a sarokkő (Efézus 2:20; 1 Péter 2:6-7). Péter Jézushoz hasonlóan a hívő embert is „élő

Most pedig az Istennek és kegyelme igéjének ajánlak titeket, aki felépíthet benneteket, és örökséget adhat nektek a szentek között

Az ekklésia
is „az
apostolok
és a próféták
alapjára
[épült rá],
a sarokkő
pedig
maga
Jézus
Krisztus”
(Efézus 2:20)

kőnek” nevezi, aki „lelki házzá” épülhet fel (1 Péter 2:5). Mindenki petros-szá válik, aki Krisztusnak vallja Jézust (vö. Róma 10:9-10).

A Jézus által felépített Egyházat soha nem győzhetik le vagy pusztíthatják el. Ez bátorítást jelenthet számunkra napjainkban, amikor a világi médiák, gonosz erők és hamis vallások a keresztyén egyház ellen törnek. Az Ószövetségben a „halál kapui” szókép a halálhoz vezető legkülönbözőbb okokat jelképezte (Zsoltárok 9:13; 107:18; Ézsaiás 38:10). A pokol kapui Sátánt, a démonokat, valamint mindazon hamis tanításokat és tanítókat jelentik, akik a pokolba és az örök pusztulásba vezetik az embereket. Miközben a bennünket körülvevő világ tele van a pokol kapuival, Jézus békességet ad a szívünkbe, hiszen Ő legyőzte a világot (János 16:33), és

az idők végén is győzedelmeskedni fog (Jelenések 17:14). A beléje vetett hit által, újjá, másképpen felülről vagy Istentől születünk, márpedig „minden, ami Istentől született, legyőzi a világot, és az a győzelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk” (1 János 5:4). Jézus dicsőséges egyházépítő munkájának mi is részeseivé válhatunk, ha a rosszat jóval győzzük meg (Róma 12:21; Károli), ha legyőzzük Sátánt, valamint magunk is meggyökerezünk és felépülünk Krisztusban, megerősödvé a hit által, minek következtében hálaadásunk is egyre bőségesebb lesz (vö. Kolossé 2:7).

Stanley M. Horton

a teológiai doktora, a Pentecostal Textbook Project (Pünkösdi Tankönyvkiadó Program) koordinátora a Missouri állambeli Springfieldben (USA).

Az 1660-as években II. Károly angol király megkérdezte John Owentől (1616-1683), hogy miért ment el meghallgatni egy tanulatlan üstfoltozó prédikációját. Az uralkodót megdöbbenette, hogy Owen híres prédikátor létére leereszkedik egy jött-ment üstfoltozóhoz. Végére is nem csekély különbség volt kettejük között.

Akkoriban az angliai lelkészek többsége a Cambridge-i vagy az Oxfordi Egyetemről került ki. Owen 12 évesen kezdte meg tanulmányait az oxfordi Queen's College-ban, ahol 1632-ben diplomát, majd 1635-ben doktori fokozatot szerzett. Az üstfoltozó ezzel szemben mindössze két elemi osztályt végzett! Owen termékeny író volt; az üstfoltozó pedig, amit írt is, javarészt a börtönben tette.

Az üstfoltozó egy Bedford nevű, eldugott kis faluban élt, miközben Owen Cromwell káplánjaként szolgált, királyok palotáiba volt bejáratos, köztisztviselőként állt a nemesek körében, s az angol parlamentben, továbbá az ország legnagyobb katedrálisában prédikált. Az üstfoltozó egy ócska pajtában összesereglett gyülekezet előtt szónokolt, amely virágkorában sem számlált többet háromszáz főnél. Owen mélyen a király szemébe nézett és így felelt kérdésére: „Engedje meg Felség, de ha nekem is olyan adottságom lenne a prédikációra, mint az üstfoltozónak, boldogan veszni hagynám minden tudományomat.”¹

Az említett üstfoltozó John Bunyan volt (1628-1688), a puritán lelképásztor, és A zarándok útja című könyv szerzője.

Idős éveiben járt már, amikor Owen először hallotta őt prédikálni. „Mindazok a lelki átélések, amelyeknek részese volt, bármely akadémiai képzésnél jobban felkészítették őt arra a munkára, amelyre Isten olyan határozottan elhívta”² – vall róla az egyik életrajzíró. „Én csak a magam döbbenetes élményeiről prédikáltam”³ – jegyezte meg később Bunyan.

Bunyan Owenre és másokra gyakorolt hatása a szószéken tanúsított szenvedélyéből fakadt, amely a Szentírás hatalmáról szerzett személyes tapasztalataiból és gyakori üldöztetéseiből táplálkozott. Bunyan teljesen át volt itatva a Szentírással. Charles Spurgeon így beszélt róla: „Bárhol sebeznek is meg, ereiből a Szentírás ömlik, mert a Biblia mintegy a vérévé vált.”⁴ Owen bizonyára nem lepődött volna meg rajta, ha közlik vele, hogy

William P. Farley

John Bunyan:

A hűséges bedfordi üstfoltozó

Ki volt John Bunyan,
és mit tanulhatunk meg az életéből?

Bunyan legnagyobb hatású művét, A zarándok útját, a következő négy évszázadban több nyelvre fogják lefordítani, mint bármely más könyvet a világon, kivéve a Bibliát.

De vajon hogyan válhatott egy iskolázatlan üstfoltozó írása a XVII. századi angol irodalom legismertebb darabjává? Ki volt John Bunyan, és mit tanulhatunk meg az életéből?

FIATAL ÉVEK

John Bunyan fiatal éveiről nem sokat tudunk. Születésének pontos dátuma nem ismert, csak annyi bizonyos, hogy 1628-ban született Elstowban, egy Londontól északkeletre, mintegy 50 mérföldre eső kis faluban. 16 évesen beállt Oliver Cromwell seregébe, és a puritánok oldalán harcolt I. Károly király ellen. A húszas évei elején szerelt le, majd megnősült. Első feleségétől (akinek a nevét nem ismerjük) négy gyermeke született – a legidősebb, egy leánygyermek, vakon.

Húszas évei derekán tért meg hosszas lelki vívódás után, hasonlóan Keresztyénhez A zarándok útjában. 25 évesen kezdett prédikálni, és 30 évesen félállásban már falusi prédikátorként működött. Nappal a kalapáccsal és az üllővel bánt, este pedig az evangéliumot hirdette.

ÜLDÖZTETÉS

Manapság hajlamosak vagyunk természetesnek venni a vallási toleranciát, pedig a különböző felekezetek egy államon belüli megtűrése az 1650-es évek újdonsága volt. Az azt megelőző 1000 esztendő az intolerancia jegyében telt el. Az angol keresztyének többsége az anglikán pedobaptisták (gyermekkeresztelők) felekezetéhez tartozott. Amikor Cromwell elrendelte a vallási toleranciát, a baptista egyház is virágzásnak indult, ám ezt sokan nem nézték jó szemmel Angliában.⁵

Bunyan egy kicsiny, mintegy 60 főt számláló baptista gyülekezetnek volt a tagja. Függetleneknek nevezték őket, mivel az Anglikán Egyház – az angol kormány által hivatalosan elismert egyetlen egyház – nem gyakorolt ellenőrzést felettük.

Cromwell halálát követően, 1660-ban II. Károly lépett a trónra. Fel tett szándéka volt eltörölni Cromwell radikális vallási tolerancia rendeletét és kiirtani az országból minden felekezetet az államegyházon kívül. A parlament partnernek bizonyult e törekvésében, és számos törvényt született, amely a függetlenek üldözését és életkörülményeik ellehetlenítését célozta. Bunyannak is sokat kellett szenvednie, mégis, Krisztus ilyen körülmények között hívta el prédikátornak. Bunyan tudta, hogy nehéz út vár rá. A dolgokat még nehezebbé tette, hogy meghalt a felesége, négy gyermeket hagyva maga után. Tudva, hogy hamarosan bebörtönzik, Bunyan megkért egy Elizabeth nevű nőt a gyülekezetéből, hogy jöjjön hozzá feleségül; így lesz, aki gondot viseljen gyermekeiről, amíg őt fogva tartják. Ez az Istent és az Ő népét buzgón szerető asszony beleegezett a házasságba, hozzáment Bunyanhoz, hogy így szolgálja az

egyházat. Évekkel később Elisabeth és John egymásba szerettek.

Amikor Bunyan ellene szegült az új parlamenti képviselőknek, akik megtiltották, hogy függetlenként prédikáljon, az angol kormány letartóztatta. Élete javából tizenkét évet (32 éves korától 44 éves koráig) börtönben sínylődve kellett eltöltenie, s ráadásul anélkül, hogy rendes peren tárgyalták volna meg az ügyét.

Ez idő alatt az állam szétszélesztette Bunyan maradék nyáját is; óriási bírságokat vetettek ki a XVII. századi mércével egyébként is szegénynek számító emberekre. Gyakran megesett, hogy a kormány megbízottjai szekérrel érkeztek a hívők háza elé, hogy mindenükből kifosszák őket. Bútorikat, ruháikat és edényeiket is elkobozták.⁶ A szegény özvegy Mary Tilney esete érzéketlenül tükrözi, milyen elbánásban volt része Bunyan híveinek. „Mindent elvitték a házából, amit arra érdemesnek találtak: az asztalokat, a szekrényeket, a székeket, a vasalókat, a dunnákat és a takarókat, de még a függönyöket is lerángatták, és az ágyából is kihúzták a lepedőt. Az özvegynek aznap este a szomszédoktól kellett lepedőt kérnie, hogy legyen min aludnia. [...] A szegény Mrs. Tilney-t azonban jobban bántotta az ugyancsak szegény szomszédok felette érzett bánata [...], mint javai elvesztése, amit meglehetősen vidámsággal viselt.”⁷

Így álltak helyt ezek a szegény szentek az üldözések közepette.

ÉLET A BÖRTÖNBEN

Bunyan mindeközben a börtönben sínylődött. A XVII. századi angol börtönökben nem voltak túl kellemesek a körülmények. Akkoriban se színes tévé, se konditerem nem állt a rabok rendelkezésére. Az ételt szűken mérték. Bunyan bolhás szalmaágyon aludt egy szűkös cellában, több másik rabbal egybezsúfolva. A cellát télen nem fűtötték. Testén tetvek, bolhák élőszködtek, tisztálkodásra alig volt lehetősége, magányra pedig még kevésbé. Rabtársai közül többeket elvitt a betegség.

Mégis, e nehézségek közepette is négy gyermeke, valamint felesége, Elisabeth sorsa miatt aggódott leginkább. A társadalom nem gondoskodott a családokról, ezért kicsiny gyülekezete jóindulatára bízta szeretteit, jóllehet az üldöztetés valamennyiüket nincstelenné tette. Gyermekeinek szegényen és apa nélkül kellett felnőniük.

„A feleségemtől és szegény gyermekeimtől való elválasztottság gyakran olybá tűnt számomra e helyen, mintha a húst tépték volna a csontjaimról” – írta később. „És mindez azért [...], mert gyakran eszembe jutott, milyen sok nehézségben és fájdalomban lesz része szegény Családomnak, ha engem elvisznek tőlük. Különösen az én szegény vak Gyermekeimnek, aki az összes többinél közelebb állt a szívemhez. Oh, ha arra gondoltam, milyen nehézségeken mehet keresztül az én kis Vakom, a szívem is darabokra tört bele! [...] Ám azután újra eszembe vettem, hogy valamennyiüket Isten gondjaira kell bíznom, ha hirtelen el is ragadnának tőlük. Oh, ilyen körülmények között olyannak láttam magam, mintha le akarnám rántani a tetőt Feleségem és Gyermekeim feje fölül. Mégis úgy éreztem, meg kell tennem, meg kell tennem.”⁸

Végül szabadon engedték, és a következő három évben újra prédikált. Az átélt szenvedések mély tartalommal, új erővel és hatalommal töltötték meg Bunyan igehirdetéseit. Ezután hat hónapra ismét bebörtönözték. Fogságának ezen hónapjaiban kapta azt az álmot, amely A zarándok útját ihlette. A kézirat még a börtönben elkészült.

Negyvenes évei közepétől hatvan éves korában bekövetkezett haláláig a kicsiny, de növekvő bedfordi gyülekezet lelkésze volt, de egyre nagyobb igényt tartottak szolgálatára a környező falvakban is. A hírneve messze előtte járt, és a londoni nagy gyülekezetek is mind gyakrabban hívták meg prédikálni. Ekkoriban hallotta őt John Owen is, majd ettől kezdve mindannyiszor ott volt, ha Bunyan Londonba látogatott.

BUNYAN ÉLETÉNEK TANULSÁGAI

Az első tanulság, hogy „Isten a kevélyeknek ellenáll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad.” (Jakab 4:6) Isten azért emelhetette fel Bunyant, mert ő kész volt végtelenül megálázkodni. Börtönéveire visszatekintve csendesen ennyit jegyzett csak meg: „Megértettem, hogy ha igaz módon akarok szenvedni, először halálos ítéletet kell mondanom mindenre, ami ehhez az élethez tartozik, beleértve önmagam, Feleségemet, Gyermekeimet, az egészségemet, az örömeimet és minden egyebemet; mindezeknek meg halniuk a számomra, és nekem is meg kell halnom a számukra. Megláttam azt is, hogy a láthatatlan Istenre kell tekintenem. Azt hiszem, úgy érdemes igazán szenvedni, hogy Jézus Krisztus által bízom Istenben, miközben megérintem az eljövendő világot. És miközben megérintem a eljövendő világot, a sírt tekintem otthonomnak, és a sötétséget fekhelyemnek.”⁹ Másodszor, Bunyan kitarzott elhívása mellett. Mit sem sejtett arról a bőséges aratásról, amely halála után könyvének köszönhetően megy majd végbe. Börtönévei alatt hűségesen, hosszú órákon át tanulmányozta a Bibliát, nem tudván, mikor és hogyan fogja őt használni Isten, s hogy szabadon engedik-e valaha. Elhatározta, hogy rendíthetetlenül hinni fog Istenben, aki bevégi az aratás munkáját. Bunyan a sikert nem a gyülekezeti taglétszámban vagy a körülmények kedvező alakulásában mérte. Számára a hűség volt a mérce. És bennünket vajon mire hívott el Isten? Odaszenteltük-e az életünket a Tőle kapott célnak? Mennyire szegik kedvünket a szerény sikerek? Bátorodjunk fel Bunyan példáján! Bunyan számára a hűség jelentette a sikert, az eredmények tekintetében pedig Istenbe helyezte bizalmát, aki a neki tetsző időben majd beérleli a gyümölcsöket. Evilági szemszögből nézve Bunyan vajmi kevés eredményét láthatta az életének, most azonban az örökkévalóságban élvezi munkája jutalmát. Aki kitart az elhívásában, ugyanilyen jutalomra számíthat. Lépünk John Bunyan nyomdokaiba! Ez az egyszerű üstfoltozó hűséges keresztyén volt, és hűségével történelmet írt.

William P. Farley

a Grace Christian Fellowship gyülekezet vezető lelkésze a Washington állambeli Spokane-ben. A For His Glory (Az Úr dicsőségére; Pinnacle Press) és az Outrageous Mercy (Mérhetetlen kegyelem; Baker) című könyvek szerzője.

JEGYZETEK

1. Andrew Thomson, John Owen, Prince of Puritans (Fern, Ross-shire, Great Britain: Christian Focus Publications, 1996), 54. old.
2. Frank Mott Harrison, John Bunyan (Edinburgh: The Banner of Truth, 1964), 71. old.
3. Uo. 73. old.
4. Charles H. Spurgeon, Pictures From Pilgrim's Progress (Rio, Wis.: Ages Software, 1998-2001), 4. old.
5. További információ található a témában az Enrichment magazin 2004 tavaszi számának Oliver Cromwellről szóló cikkében.
6. John Brown, John Bunyan (North Haven, Conn.: Archon Books, 1885; reprint, 1969), 9. fejelet.
7. Uo. 207. old.
8. Uo. 178. old.
9. Uo. 178. old.

Sobhi Malek

TÁPINTÁTOS ÜZENET

Isten Igéjének tanulmányozása és személyes tapasztalataim megtanítottak rá, hogyan juttassam el a muzulmánokhoz az Isten szeretetéről szóló üzenetet erővel és tapintattal.

Soha nem felejttem el, amit az egyik barátom mondott egyszer, mélyen a szemembe nézve, széles mosollyal az arcán. Egyszerre volt komoly és együttérző. Szavai az újdonság erejével hatottak rám:

„Ha azt mondtad volna, hogy le akarsz beszélni az iszlám hitről, hogy áttérsz a keresztyénségre, minden erőmmel tiltakoztam volna. Szóba se álltam volna veled. Be sem tettem volna a lábam a házatokba. Csak azért fogadtam el a meghívást az összejövetelekre, mert jó barátoknak tartottalak benneteket. Rendes, becsületes embereknek.

Az igaz, hogy ti és én más vallási meggyőződésen voltunk, de mi van abban? Mindig Jézusról beszéltek, de soha nem támadtátok Mohamedet és az iszlámot. Számomra is érthető szavakat és ismerős fogalmakat használtatok. Senki nem viselkedett támadón vagy védekezőn velem szemben. Csak tisztelettel és szeretettel találkoztam. Ennek köszönhetően kezdett vonzóvá válni számomra a hitetek.

Amikor másodszor találkoztunk, már nem tudtam ellenállni. Krisztus hatalma túl erős volt ahhoz, hogy ellenálljak; irántam való szeretete és jóindulata túl nagy ahhoz, hogy ne vegyek tudomást róla. Azért tértem meg Krisztushoz, mert ti jól mutattátok be nekem.”

Ez a beszélgetés néhány évvel azután zajlott, hogy a barátom befogadta Krisztust és hűséges tanítványává lett.

Biztos módját én sem ismerem a muzulmánok Krisztushoz vezetésének, de Isten Igéjének tanulmányozása és személyes tapasztalataim megtanítottak rá, hogyan juttassam el a muzulmánokhoz az Isten szeretetéről szóló üzenetet erővel és tapintattal. Hosszú éveken

át írtam, cikkeztem és tartottam előadásokat világszerte az iszlámról. A legnagyobb hangsúlyt ma is a tapintatra és az erőre fektetem. Könnyebben elvezethetjük a muzulmán híveket Isten országába és Krisztus világosságára, ha az üzenetünk tapintatos és erőteljes.

A Tárház magazin következő számában „Az erőteljes üzenet” lesz a témám, ebben a cikkben pedig az üzenet tapintatosságával, vagy másképpen: érzékenységével foglalkozom. Ahogy az a fent idézett barátom megállapításából is kiderül: a muzulmánok között végzett evangélizációs munkában alapvető feltétel az érzékenység. Hogy pontosan miféle érzékenységre, illetve tapintatra gondolt a barátom? Mikor voltam érzékeny és tapintatos vele szemben? A kérdésre három részben szeretnék megfelelni:

VIGYÜK KÖZEL A MUZULMÁNOKHOZ AZ ISTEN SZERETETÉRŐL SZÓLÓ ÜZENETET

Isten szeretetének üzenetét megfogható módon kell átadnunk a muzulmánoknak, számukra is érthető szavakat használva és általuk ismert neveket említve.

Igyekezzünk egyszerűvé tenni mondanivalónkat, hogy jelentése világos legyen hallgatóink számára. A hatékony kommunikáció elengedhetetlen feltétele annak, hogy az általunk képviselt igazságok megértő fülekre találjanak. Gondoljuk csak át példának okáért, hogy, mit értenek a muzulmánok „Krisztus” alatt? És mi mire gondolunk, ha „Krisztus”-ról beszélünk nekik? A Bibliában bemutatott Krisztusra, vagy a nyugati kultúra köntösébe bújtatott, a muzulmánok számára jobb esetben érthetetlen, rosszabb esetben taszító és elfogadhatatlan kulturális jegyekkel felruházott Krisztusra?

Az arab muzulmánok között végzett munkám során a „Sharif Biblia” elnevezésű első arab bibliafordítást használom, amelyet az Assemblies of God misszionáriusai készítettek, és amely 2000 augusztusában látta meg első kiadását. Ez a fordítás a muzulmánok számára ismerősen csengő szavakat, neveket és kifejezéseket használ. Az elmúlt húsz évben az arab muzulmánokhoz szóló rádióadások közül az Assemblies of God műsora volt az egyetlen, amely stílusában odafigyelt az arab kultúrával szembeni érzékenységre. Hadd idézzek fel egy esetet ezzel az adással kapcsolatban.

Amikor elindítottuk rádióadásunk sugárzását egy új, svédországi adóról, együttműködésben egy ottani pünkösdi csoporttal, a neves alkalomból vacsorameghívást kaptam Stockholmba. Egy svéd testvér és egyiptomi származású felesége voltak a házigazdám, mindketten vezetők a gyülekezetükben. Rajtam kívül az ottani testvérgyülekezet pásztora és egy muzulmán testvér szerepelt a meghívottak között, aki néhány évvel azelőtt tért meg Krisztushoz.

Miután elköltöttük az ízletes, közel-keleti ételkülönlegességek-ből álló vacsorát, valaki megkért, hogy játsszam le az egyik műsorra tűzött adást. Alig hallgattunk meg néhány percet a felvételből, amikor a muzulmán keresztyén könnyek között így szólt: "Ha tíz évvel ezelőtt hallhattam volna ezt a műsort, nem küzdöttem volna olyan sokáig és olyan keményen az evangélium ellen!" Aztán elmesélte, hogyan állt ellene a keresztyénségnek, csak mert a kultúrájára érzéketlen módon és idegenül csengő szavakkal mutatták be neki az evangéliumot.

TANÚSÍTSUNK KULTURÁLIS ÉRZÉKENYSÉGET!

Az egyik muzulmán országban, ahol részt vettem egy gyülekezet alapításában, fontos célunk volt kulturálisan érzékeny istentiszteleti rendet kialakítani, hogy a muzulmánok igazán otthon érezhessék magukat. Az új kezdeményezés mögött az a szándék húzódott meg, hogy a muzulmánok ne tekintsék az evangéliumot fenyegetésnek a kultúrájukra nézve.

A kultúra az adott csoportra jellemző szokásokat jelenti. A kínaiak például pálcikával eszik a rizst, a nyugati országokban villával, a Közel-Keleten rendszerint kanállal, míg bizonyos tájakon kézzel. Ezek mind kulturális jegyek.

A kulturális érzékenység jegyében az istentiszteletre érkező muzulmán módra mi is levetettük a cipőnket (a tiszta és szent Isten iránti tisztelet jeleként, lásd 2 Mózes 3:5; Józsué 5:15). A földre terített pokrócra ültünk, a muzulmánokhoz hasonlóan (Isten előtti alázat kifejezése). Mindezek egyszerű dolgok, nincs bennük semmi eget rengető, ám a muzulmánok számára sokat jelentenek. Az egyik nap földalatti gyülekezetünk két tagja, Karim és Noor meghívták az egyik főiskolai tanárukat az összejövetelünkre, amit igen bátor lépésnek tartottam a részükről. A tanár elfogadta a meghívást. Az alkalom során dicsőítettük Krisztust, majd igehirdetésre került sor. Minden rendben zajlott. Az alkalom után kötetlenül beszélgettünk, én pedig megszólítottam a vendéget: „Mi volt a véleménye az istentiszteletünkről?” – kérdeztem.

Válaszával igencsak meglepett. „Jó istentisztelet volt. Amikor Karim és Noor meghívtak, azt gondoltam, amolyan „amerikai keresztyén” összejövetelre hívnak, de egyáltalán nem olyan volt. Igazán tetszett. „Önök itt pontosan úgy tesztek a dolgokat, mint mi a mecsetben.”

„Micsoda? Hiszen Krisztust dicsőítettük, az Ő dicsőségéről énekeltünk, az Ő Igéjéből olvastunk, és végig csak róla beszélünk! Ezeket talán egyáltalán nem találta zavarónak?” – töprengtem, miközben a professzort hallgattam.

„Csakugyan elég volna levenni a cipőnket és szőnyegekre ülni ahhoz, hogy eloszlassuk a félelmet és az evangéliummal szembeni ellenséges indulatokat?”

Később térden állva kértem Jézust, hogy adjon nekünk még nagyobb bölcsességet és gyakorlati tanácsokat az iszlám kemény falán való áthatoláshoz.

KERÜLJÜK A DURVASÁGOT!

Némelyek összetévesztik a bátorságot a durvasággal. Néhány évvel ezelőtt keresztyén vezetőket tanítottam az iszlámról. Arra biztattam hallgatóságomat, hogy törekedjenek a muzulmán kultúra iránt érzékenyen és tapintatosan átadni az Isten szeretetéről szóló üzenetet, és olyan evangélizációs módszereket használjanak, amelyek jó irányba befolyásolják a célcsoportot, ahelyett hogy megsértenék az érzéseiket.

Az egyik fiatalember nem értett egyet az elhangzottakkal, és buzgón kijelentette: „Én az igazságot fogom hirdetni, a teljes elmondom a muzulmánoknak a piacon, vagy bárhol találkozom is velük, hogy Mohamed csaló volt, hogy egyedül Jézus az Úr és a Megváltó, hogy Ő az Isten Fia, és hogy ha nem hiszik el, amit a Biblia mond, valamennyien elvesznek!”

Ami engem illet, határozottan ellenzem az efféle hozzáállást és gondolkozásmódot. Az ilyen módszerek csupán ellenségeskedést és adáz vitákat szítanak. Én nem vagyok hajlandó vitába bocsátkozni, ha muzulmánokkal beszélgetek Krisztusról. Nem vágyom részt venni holmi vallásháborúkban. Inkább úgy közelítek hozzájuk, mint akinek van egy jó sztorija, márpedig az emberek többsége kíváncsi az izgalmas történetekre. Beszélek nekik Jézus Krisztusról, Jézus gyógyító.

Sobhi Malek,

elismert előadó, író és az iszlám tudományok professzoraként világszerte számos teológia vendégelőadója.

Lefordította a Bibliát

moszlim-arab nyelvre, és számos könyvet is írt arabul.

IGEMAGYAK

A VILÁGNAK JÉZUSRA VAN SZÜKSÉGE

Lukács 2:1–7

BEVEZETÉS

A világ békére, boldogságra és hosszú életre vágyik. Milliárdokat költenek az emberek arra, hogy ezeket a dolgokat megtalálják, viszont elutasítják azt a személyt, aki mind ezt megadhatja.

ÜZENET

1) Békét ad.

- Ő a Békesség Fejedelme (Ézsaiás 9:6).
- Nélküle nincs igazi béke (Ézsaiás 48:22; 57:21). Nem lesz több háború, amikor Ő uralkodik a földön (Ézsaiás 2:4).
- A benne hívőt már ma is betöltheti az Ő békéje (Filippi 4:7).

2) Boldogságot ad.

- Örökké tart a gyönyörűség jobbon (Zsoltárok 16:11).
- A világ által felkínált örömök csak mentális, morális és testi romláshoz vezetnek (Jakab 1:14–15).
- Az Istentől származó boldogságban nincs panasz (Példabeszédek 10:22).

3) Hosszú életet ad.

- A rejtekében lakozóknak hosszú életet ígér (Zsoltárok 91:16).
- A szülők tisztelete növeli az élet hosszát (Efézus 6:3).
- Jézus azért jött, hogy bővelkedő életünk legyen (János 10:10).

d) Jézus nélkül nincs szellemi élet (1 János 5:12).

e) Ha ez a jelenlegi, átok alatt álló világ szép, milyen lehet majd az eljövendő új föld (Jelenések 21:1)? És örökön-örökké örvendezhetünk majd benne.

ÖSSZEGZÉS

A világnak Jézusra van szüksége, de sokan kizárják életükből (Jelenések 3:20). Nem beengedni az ajtón kopogtatót ugyanaz a hiba, mint amit a fogadás elkövetett Jézus földi születésekor (Lukács 2:7).

– Harold V. George;

Glendora, Kalifornia, USA

JÉZUS KÖVETÉSÉNEK NÉGY SZINTJE

BEVEZETÉS

A gyülekezetben összejövő emberek a keresztyén hit és odaszánás legalább négy szintjét képviselik. Tetten érhetjük ezt a négy szintet Péter életében is, aki Krisztusban egyre magasabb szintre jutott.

ÜZENET

1) Első szint: azok, akik kíváncsiak.

- Pétert kíváncsisága hozta Jézushoz. Testvérét, Andrást izgalomba hozta, hogy megismerkedett a régen várt Messiással, ezért Péter is látni akarta, ki az (János 1:35–42).
- A bizonyágtételünknek vonzania kellene a kereső embereket.

2) Második szint: azok, akik meggyőződtek.

- Sok szemlélődő csak a csodákig volt hajlandó Jézust követni. Péter ilyesmit mondott: „Uram, én nem csak mások miatt maradok veled; azért követlek, mert ez a helyes út” (János 6:66–69). Isten jelentette ki ezt az igazságot Péternek (Máté 16:13–17).
- Istennek kell meggyőznie az embert (János 16:7–8).

3) Harmadik szint: azok, akik megfeszítettettek.

- Péter hamar rájött, hogy saját ereje és bölcsessége nem elegendő. Meglátta, hogy Jézus követése egyet jelent saját ötletei félretételével, és a Krisztus uralmának való alárendeltséggel.

i) A keresztyén életben nem lehet a sikerhez vezető utat lerövidíteni. Mielőtt Pál megtapasztalta a feltámasztás erejét, megtanult azonosulni Krisztus halálával (Filippi 3:7–10).

4) Negyedik szint: azok, akiket betöltött a Szent Szellem.

- Betöltetni annyit tesz: felruházni. Péter ott volt azok között, akiket Pünkösdi napján betöltött a Szent Szellem. A Szellem erejétől gyümölcsöző szolgálattal teljes élet kezdete volt ez (Lukács 24:49).

ÖSSZEGZÉS

Te melyik szinten tartasz?

– Samuel Bush;

Jasonville, Indiana, USA

IMPACT BRUSSELS 2006

Közös pünködsi evangélizáció az Európai Unió „fővárosában”
2006. július 26-30.

„Edit osztja meg bizonyágtételét az érdeklődőknek a Place Agorán. Ez volt délutánonként a magyarok helyszíne.”

„St. Chatrine tér. Itt volt a legnagyobb evangélizációs megmozdulás. Háttérben a Gospel Vision missziós kamionja.”

„A délutáni utcai evangélizációk másik helyszíne.”

„A magyar csapat egy része. Gyalogolunk a missziómező felé.”